

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

26. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

26. ČERVNA 2005

Z obsahu:

Velké Boží skutky

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

8. června 2005

- strana 2 -

Juliána z Norwichu

(* 1342 - † 1430)

- strana 4 -

Kdo je Juliána

z Norwichu?

- strana 6 -

Zázrak s nejsvětější Krví

- strana 7 -

Posvátná

nezastupitelná instituce

Z promluvy papeže

Benedikta XVI.

na římském

diecézním sympoziu

věnovaném rodině

- strana 8 -

Modlitba nám

zachránila život

Vyznání jednoho z ruko-

jmí islámských únosců

- strana 10 -

Snad je to poslední

východisko

Kardinál George Pell

- strana 12 -

Počátky Církve (11)

Mario Galizzi

- strana 13 -

Výzvy fatimského

poselství (15)

Četba na pokračování

- strana 14 -

Sv. Pavel, obraz ze 16. stol.

Velké Boží skutky

Žalm 110 z 2. nešpor neděle 3. týdne

Dnes slyšíme silný vítr. Vitr v Písmu svatém je symbolem Ducha Svatého. Doufejme, že Duch Svatý nás osvíti při meditaci o žalmu 110, který jsme vyslechli. V tomto žalmu se setkáváme s hymnem chvály a díky za nespočetná dobrodini, která

jsou popsána v jeho přívlastcích a v jeho díle spásy: je zde řeč o „dobrotě“, „něžnosti“, „spravedlnosti“, „moci“, „pravdě“, „správnosti“, „věrnosti“, „smlouvě“, o „dílech“, „zázracích“ a dokonce o „pokrmu“, který dává, a nakonec o jeho slavném „jménu“, totiž o jeho osobě. Modlitba je tedy kontemplace o Božím tajemství a o divech, které koná v dějinách spásy.

Žalm začíná slovem díky, které stoupá nejen ze srdce prosebníka, ale také z celého liturgického shromáždění (srov. v. 1). Předmět této modlitby, která obsahuje také děkovný obřad, je vyjádřen slovem *díla* (srov. v. 2.3.6.7). Ta označují Hospodinovy spásné zásahy, projevy jeho *spravedlnosti* (srov. v. 3), což je termín, který v biblické řeči označuje především lásku, která plodí spásu.

Hospodinova štědrost

Proto se střed žalmu proměňuje v hymnus smlouvy (srov. v. 4–9), onoho vnitřního pouta, které váže Boha k jeho lidu a které obsahuje celou řadu počinů a gest. Tak se hovoří o *milosrdenství* a *dobrotivosti* (srov. v. 4) v duchu velkého volání na Sinaji: *Hospodin, Hospodin, Bůh plný slitování, váhavý k hněvu a bohatý na milost a věrnost* (Ex 34,6).

Milosrdenství je božská milost, která zahrnuje a proměňuje věřícího, zatímco *dobrota* je v hebrejském textu vyjádřena charakteristickým výrazem, který připomíná mateřské „útroby“ Hospodina, ještě milosrdnější než u matky (srov. Iz 49,15).

Toto pouto lásky obsahuje základní dar pokrmu, a tedy života (srov. Ž 110,5), který je v křesťanské interpretaci totožný s Eucharistií, jak říká sv. Jeroným: „Jako pokrm nám dal chléb, který sestoupil z nebe: jsme-li ho hodni, nasytíme se!“⁽¹⁾

Je zde dále dar země, *majetek pohanů* (Ž 110,6), který připomíná velkou příhodu exodu, když se Hospodin zjevil jako Bůh vysvobození. Syntézu střední části tohoto zpěvu je tedy třeba hledat v tématu smlouvy mezi Hospodinem a jeho národem, jak to lapidárně vysvětluje verš 9: *sjednal navěky svou smlouvu*.

Liturgie díky

Žalm 110 je nakonec zpečetěn kontemplací o Boží tváři v osobě Hospodina, představené skrze jeho *jméno* svaté a velebné. Citací z mudrosloví (srov. Př 1,7; 9,10; 15,33) Žalmista zve věřícího, aby rozvíjel *bázeň Boží* (Ž 110,10), počátek pravé moudrosti. Pod tímto výrazem se neskrývá strach anebo hrůza, nýbrž upřímná úcta, která je plodem lásky, opravdového a činného přilnutí k Bohu osvoboditeli. A jestliže prvním slovem zpěvu bylo děkování, posledním je slovo chvály: tak jako spásná spravedlnost Hospodinova *trvá na věky*, tak vděčnost prosebníka nezná zastavení, zaznívá v modlitbě *navždy* (v. 10). Jako shrnutí nás žalm nakonec zve, abychom objevili tolik dobrých věcí, které

nám Pán dává den co den. My vidíme spíše ty negativní aspekty našeho života. Žalm nás zve, abychom viděli také věci pozitivní, množství darů, které přijímáme, a tak abychom našli vděčnost, protože pouze vděčné srdce může důstojně slavit velkou děkovnou liturgii Eucharistií.

Moudrost Otců

Na závěr naší úvahy bychom chtěli rozjímat spolu s křesťanskou tradicí prvních křesťanských století o závěrečném verši s jeho slavným prohlášením, které se opětovně opakuje na jiném místě Bible (srov. Př 1,7): *Počátek moudrosti je bát se Hospodina* (Ž 110,10).

Křesťanský spisovatel Barsanufius z Gazy (působil v první polovině VI. století) ho komentuje takto: „Co jiného je počátek moudrosti než zdržet se všeho, co Bůh nenávidí? A jak se toho můžeme zdržet, ne-li tím, že se varujeme dělat cokoliv, aniž bychom požádali o radu, nebo tím, že nevylovíme nic, co se nesluší vyslovit, tím, že sami sebe pokládáme za pošetilé, hloupé, opovržením hodné a vůbec ve všem k ničemu?“⁽²⁾ Jan Casián (žil na přelomu mezi IV. a V. stoletím) ovšem spíše upřesnil, že „je velký rozdíl mezi láskou, které nic nechybí a která je pokladem moudrosti, a mezi nedokonalou láskou pojmenovanou »počátek moudrosti«; ta v sobě zahrnuje ideu trestu a je vyloučena ze srdce dokonalých, protože ti dosáhli plnosti lásky.“⁽³⁾ Tak je na cestě našeho života ke Kristu nahrazen servilní strach, obvyklý na počátku, dokonalou bázní, která je láskou, darem Ducha Svatého.

Bollettino Vaticano 8. 6. 2005

Mezitulky redakce Světla

⁽¹⁾ (*Breviarium in Psalmos*, 110; Pl XXVI, 1238–1239)

⁽²⁾ (*Epistolario*, 234: *Collana di testi patristici*, XCIII, Řím, 1991, s. 256–266).

⁽³⁾ (*Conférence ai monachi*, 2, 11, 13: *Collana di testi patristici* CLVI, Řím 2000, s. 29)

EDITORIAL

Díváme-li se především z nadhledu na velké hemžení lidí, mluvíme někdy o takovém místě jako o lidském mraveništi. Obrovská mraveniště lesních mravenců patří skutečně k největším a nejobdivuhodnějším společenským seskupením v živé přírodě. Když pozorujeme mravenčí hemžení za horkého letního dne, nevycházíme z úžasu nad velikým dílem těchto drobných tvorů i nad tím, jak dobře a spolehlivě je sladěna a organizována součinnost tak velkého počtu samostatných jedinců. Na první pohled je zřejmé, že všechny členy tohoto společenství řídí jeden dobře promyšlený a neměnný řád. Vzhledem k tomu, že tyto mravenčí rody už trvají snad miliony let, je zřejmé, že v jejich řádu je velmi dobře postaráno jak o blaho jedin-

ce, tak o blaho celého rodu. Tento řád není nikde napsán, mohli bychom říct, že je „vložen do nitra“ každého z těchto jedinců a spolehlivě je řídí. Přírodovědci, kteří se zabývají studiem těchto společenství, nevycházejí z úžasu nad jeho důmyslem a dokonalostí. Přímo nás napadne, že tento tak spolehlivě fungující, vše jednotící řád bychom jim mohli závidět, a to zvláště dnes, ovšem až na to, že tito tvorečkové sami nevědí nic ani o svém řádu, ani o jeho Autorovi.

V našem „mraveništi“ je to na první pohled mnohem složitější a také rozpornější. Napadne nás: Proč to Stvořitel právě nám tak zkomplikoval? Taková výtka je však ve skutečnosti krajně nespravedlivá a zcela neoprávněná. Bylo by to od

Pokračování na str. 9

Neskrývané nároky

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Kdo nenese kříž, není mne hoden

Dnes končí přípravný seminář Ježíšových učedníků. Pán v něm zdůrazní, jakou vážnost přikládá těm, které vysílá svým jménem, aby hlásali Boží království, ale současně se netají vysokými nároky, jaké klade na ty, kteří se rozhodli, že ho budou následovat.

Jeho slova mají velký význam i pro tebe. Naslouchej proto co nejpozorněji. Přijmeš-li jeho pozvání a staneš se hlasatelem evangelia, musíš si dobře osvojit, s čím máš počítat a jak se zachovat. Budeš-li patřit k těm, za nimiž Ježíšovi poslové přicházejí, poznáš z dnešní lekce, jak se máš chovat k těm, které za tebou posílá.

Všechno to, co Pán požaduje od svých učedníků, sám předem uskutečnil v nejvyšší míře. To, že mu můžeš naslouchat, je výsledkem jeho nekompromisního rozhodnutí *opustit všechno*: Otcovo lůno, slávu, jas a blaženost nebeského království a odebrat se jako poslušný Syn k lidem, aby jim dal ve všem příklad a hlásal radostnou zvěst. Nehledá pohodlí ani bezpečné zajištění, nemá, kam by hlavu složil, nemá ani v nejmenším čas myslet na svůj blahoby: *chodí a prokazuje dobrodiní*. Jediné, na co myslí, je Otcova vůle jakožto nejvyšší hodnota, pro kterou je nutno obětovat vše, je-li to zapotřebí, i svůj život.

Protože *žeň je hojná a dělníků málo*, a zanedlouho nadejde čas, kdy se vrátí k Otci, *aby nám připravil místo*, potřebuje naléhavě připravit a vychovat své spolupracovníky a nástupce. Má-li jejich působení přinášet pravé ovoce, musí se i oni odevzdat Bohu a svému poslání zcela a beze zbytku. Pokud bude jejich srdce lpět ještě na něčem jiném, nemožou být jeho učedníky. Bezvýhradná oddanost božskému Mistru a svěřenému poslání musí mít přednost i před tak obecnými a tradičními hodnotami, jakými jsou příbuzenské vztahy. Zdají se ti takové nároky příliš tvrdé? Nezapomínej, že Ježíšovo království *není z tohoto světa*. Kdo přijme povolání, aby byl jeho hlasatelem, nemůže smýšlet a hodnotit věci podle měřítek tohoto světa.

To je ještě více zřejmé z bezvýhradného Pánova požadavku: *vzít na sebe kříž a následovat ho*. Čím je kříž a co to znamená – nést ho, jistě jeho učedníci viděli nejednou na vlastní oči, a zatím si ještě nedokážou uvědomit, jak vážně Pán tato slova myslí. Teprve až je Ježíš skutečně předejde a odnese si

na Kalvárii kříž, na kterém za nás zemře, uvědomí si, že to nebyla nějaká obrazná fráze. **Hlásání jeho slova je podmíněno dokonale obětí sebe sama.** V tomto světle se snaží také pochopit, co doopravdy znamená nedoceněný pojem a požadavek **celibátu**: *kdo svůj život ztratí, nalezne ho*.

Uvědom si, jak velkým darem Boží velkodušnosti jsou pro tebe ti, kteří bezvýhradně následují Pána a slouží evangeliu a Božimu lidu. Svým sebeobětováním vytvářejí podmínky, abys měl zajištěnou trvalou Kristovu přítomnost. Bláhové úsilí zbavit je „vnučené zátěže“ zasvěceného života je třeba nahradit **vďecnou úctou** a všemožnou podporou. Ten, kdo jim chce namlouvat, aby se *ohlíželi nazpět*, neví, kterého ducha je. Hledej v Ježíšových slovech zcela jiný způsob, jak jim co nejlépe posloužit. Vynasnaž se ve své péči a spolupráci uvolnit jejich ruce a jejich čas, aby se mohli plně a bezvýhradně věnovat svěřenému poslání jak službou slova, tak službou oběti. Jsou-li plně ztotožnění s Pánem, pak také všechno, co prokazuje jim, prokazuješ po výtce jemu samému. *Kdo přijímá je, přijímá Ježíše*. Přijímat hlasatele znamená přijímat Krista a také každá služba jemu je službou prokázanou Pánu. Polož si často prorokovu otázku: *Co by se dalo pro ně udělat?* Jistě najdeš mnohem více způsobů než jen *podat číši studené vody*. Kdykoliv tvá vynalézavá ochota uvolní kněze, aby mohl posloužit tam, kde může posloužit jen on, *nepřijdeš o svou odměnu*. Najdeš si jistě dostatečně bohatou paletu možností, jak se přiměřeně podílet na Kristově kněžském úřadě, aniž abys musel usilovat o neuvážené sebeuplatnění způsobem, který tvému stavu nepřísluší.

Co si počít, když ti bude připadat velmi obtížné vidět v tom či onom nedokonalém a chybném člověku Kristova zástupce? Snaž se dívat se na ně Ježíšovými očima. Jen se zadívej na ty, které se chystá rozeslat mezi lidi. I oni mají daleko k dokonalosti, a Pán, který vidí velmi dobře až na dno jejich duše, si přece vyvolil právě je. Bere je k sobě takové, jací jsou. Bude je formovat a vychovávat jejich služba a především milost Božího Ducha. *Leskem jejich moci je Pán a jeho přízní roste jejich síla.*⁽¹⁾ Nesnaž se proto svými kritickými výhradami a poznámkami dokazovat Pánu, že se ve svém výběru zmyšlil. Zde je na místě vzbudit víru v moc Ježíšova slova a jeho lásky a chválit jeho dobrotu, která si umí dobře posloužit i značně nedokonalým nástrojem. Zkoumej raději přísně sám sebe, zda nejsi pro jeho služebníky pohoršením anebo dokonce pokušením.

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Král 4,8–11.14–16a

Jednoho dne Elizeus procházel přes Šunem. Žila tam zámožná žena a ta ho pozvala k jídlu. Kdykoli tam procházel, zašel se tam najíst. A ona řekla svému muži: „Vím, že je to svatý muž Boží, který k nám vždy přichází. Upravíme mu v poschodí malou světničku a dáme mu tam lůžko, stůl, sedadlo a svícen, a kdykoli k nám přijde, může se tam uchýlit.“ Když tam zase jednou (Elizeus) přišel, vstoupil do světničky a odpočinul si tam. Řekl (svému služebníku) Gechazimu: „Co by se dalo pro ni udělat?“ On odpověděl: „Nemá přece syna a její muž je starý.“ Elizeus mu řekl: „Zavolej ji!“ Zavolal ji a ona zůstala stát u vchodu. On pravil: „Za rok v tento čas budeš mít v náručí syna.“

2. čtení – Řím 6,3–4.8–11

Bratři! My všichni, kteří jsme byli křtem ponoření v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponoření do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jak Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Když umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za žijící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.

Evangelium – Mt 10,37–42

Ježíš řekl svým apoštolům: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden. A kdo nebere svůj kříž a ne následuje mě, není mě hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho. Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal. Kdo přijme proroka, že je to prorok, dostane odměnu jako prorok; kdo se ujme spravedlivého, že je spravedlivý, dostane odměnu jako spravedlivý; kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učedník, amen, praviť vám: nepřijde o svou odměnu.“

Děkuj Božimu Synu z celého srdce za nedocenitelný dar kněžské služby, skrze kterou ti umožňuje, abys měl již zde na zemi trvalé účasti na jeho životě. Pros ho naléhavě za kněze i za sebe, aby na všech a ve všech mohl naplnit svou božskou vůli.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 88

Juliána z Norwichu

(* 1342 – † 1430)

Toto je zjevení lásky, které mi dal Ježíš, naše věčné štěstí, v šestnácti viděních. Toto zjevení bylo učiněno tvorou prostému a nevzdělanému, když ještě žil ve svém smrtelném těle 13. května léta Páně 1373.

Nejsem dobrá z důvodu tohoto vidění, ale pouze tehdy, jestliže miluji Boha, a v míře, v jaké vy ho milujete lépe, platí více vám než mně... To říkám vám, kteří jste prostí, abyste zakusili úlevu a posilu: my všichni jsme totiž jedno v lásce a mně skutečně nebylo zjeveno, že by mě Bůh miloval více než tu nejmenší duši, která žije díky Bohu. Proto jsem si jista, že je mnoho těch, kteří neměli ani vidění, ani zjevení kromě výuky v Církvi, a přesto milují Boha více, než to dělám já: když se dívám na sebe, zvláště já nejsem vlastně nic, ale když o sobě uvažuji obecně, jsem, jak doufám, ve společenství lásky s tolika svými bratry křesťany. A v této jednotě spočívá život všech lidí, kteří budou spaseni. Protože, jak to vidím, Bůh je všechno to, co je dobré. A ten, kdo miluje všechny pro Boha, miluje všechno, co existuje. Protože v lidstvu, které bude spaseno, je obsaženo všechno to, co je stvořeno, i stvořitel všeho, protože v člověku je Bůh a v Bohu je všechno. A kdo takto miluje, miluje všechno. A já doufám, že z Boží milosti ten, kdo vidí věci tímto způsobem, bude vyškolen v pravdě a dostane se mu velké útěchy, když ji bude potřebovat.

Tento tvor toužil dostat od Boží milosti tři dary: první byla památka na umučení, druhý tělesná nemoc a třetí byly tři rány od Boha... Toužila jsem zakusit na sobě utrpení Kristových muk, ale toužila jsem s Boží milostí zakusit je ještě hlouběji. Chtěla jsem být osobně přítomná s Magdalénou a jinými Kristovými přáteli a vidět na vlastní

oči utrpení, které náš Pán Ježíš Kristus pro mě vytrpěl, jak to dopřál těm, kteří ho milovali a kteří byli kolem něho. Proto jsem si přála tělesné vidění, ve kterém bych mohla mít lepší poznání fyzických muk našeho Spasitele...

Trojice je naše radost

Když jsem měla třicet a půl roku, Bůh mi poslal fyzickou nemoc, která trvala tři dny a tři noci: čtvrtou noc jsem přijala obřady svaté Církve a myslela jsem, že se rána nedožiji... Nelíbilo se mi zemřít ne proto, že by zde na zemi bylo něco, pro co by se mi líbilo žít, ani ne proto, že bych se bála bolesti a utrpení: pro toto jsem důvěřovala v Boží milosrdenství. Důvod, pro který jsem chtěla žít déle, byl ten, abych mohla Boha více a déle milovat, a tak si zasloužit větší poznání a větší lásku pro Boha v nebeské radosti.

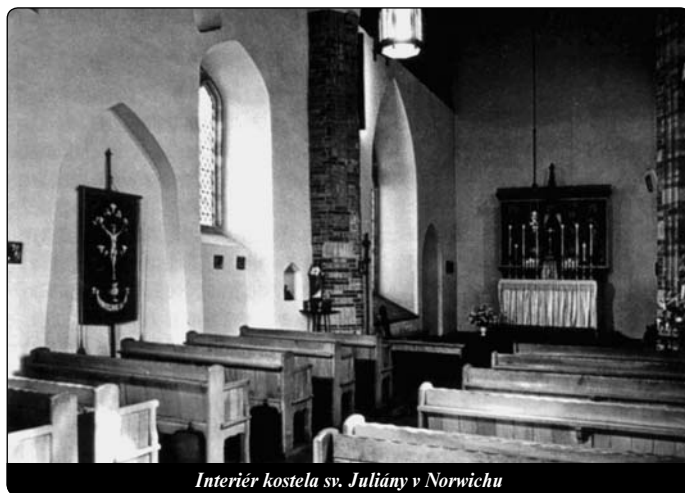
V prvním zjevení jsem viděla rudou Kristovu krev stékat dolů z koruny, teplou, horoucí, hojnou a živoucí...

Byla jsem absolutně přesvědčena, že právě on, Bůh a člověk, který trpěl pro mě, byl tatáž osoba, která se mi v tom okamžiku zjevila bez jiného prostředníka. A ve stejném vidění Trojice naplňovala mé srdce bezprostředně velkou radostí, takže jsem po-

Socha sv. Juliány od Davida Holgata, katedrála v Norwichu

chopila, že tak by tomu mělo být v životě bez konce v nebi pro ty, kteří tam dojdou. **Protože Trojice je Bůh a Bůh je Trojice, Trojice je náš stvořitel, Trojice je náš ochránce, Trojice je naše věčná láska a nekonečné štěstí** skrze našeho Pána Ježíše Krista. Toto vidění bylo živé a skutečné, i strašné a budící hrůzu, i sladké a láskyplné a ze všech vidění, která

Interiér kostela sv. Juliány v Norwichu

jsem viděla, to, co mi dalo největší posilu, byla skutečnost, že náš dobrý Pán, který je tak vysoko, že probudí bázeň a strach, se projevil tak vlídný a laskavý, a především to naplnilo mou duši radostí a jistotou... A pokud Pán Ježíš se k nám takto chová, je to podle mě proto, že velká radost spočívá právě v tom, že je vysoký, všemohoucí, vznešený a hodný veškeré ústy a současně je ten nejpokornější, nejsladší a nejsrdečnější a laskavý nad všechno pomyšlení... A on nám zjeví tuto obdivuhodnou radost pravým a skutečným způsobem, až ho uvidíme. A náš dobrý Pán chce, aby tyto věci byly pro nás předmětem víry, důvěry, pramenem radosti a veselí a aby byly pro nás posilou a úlevou, nako-lik je nám to možné s pomocí jeho milosti až do dne, kdy ho uvidíme tak, jak je.

Ve čtrnáctém zjevení jsem pochopila, jak je Ježíš naší pravou Matkou v přirozenosti skrze naše první stvoření a je naší pravou Matkou v milosti, když přijal naši stvořenou přirozenost. Všechny sladké ušlechtilé funkce nejvzácnějšího mateřství jsou vlastní druhé Osobě... Víme, že naše matky nás plodí k bolesti a smrti. Ale zde? Naše Matka Ježíš, jen on nás plodí k radosti a věčnému životu, buď za to veleben!...

Odtud plyne jeho povinnost nás živit, protože jeho vzácná mateřská láska ho učinila naším dlužníkem. **Pozemská matka může dát dítěti sát své mléko, ale naše nejdražší Matka Ježíš je schopen živit nás sebou samým s velkou péčí a něžností skrze blaženou svátost, která je nejdražším pokrmem pro pravý život...**

Chceš vidět mou Matku?

V jedenáctém zjevení mi náš dobrý Pán ... připomněl, kde stála jeho Matka v okamžiku jeho umučení: „Chceš ji vidět?“ V tomto sladkém hlase jakoby chtěl říct: „**Já dobře vím, že toužíš vidět mou blaženou matku, protože po mně je ona ta nejvyš-**

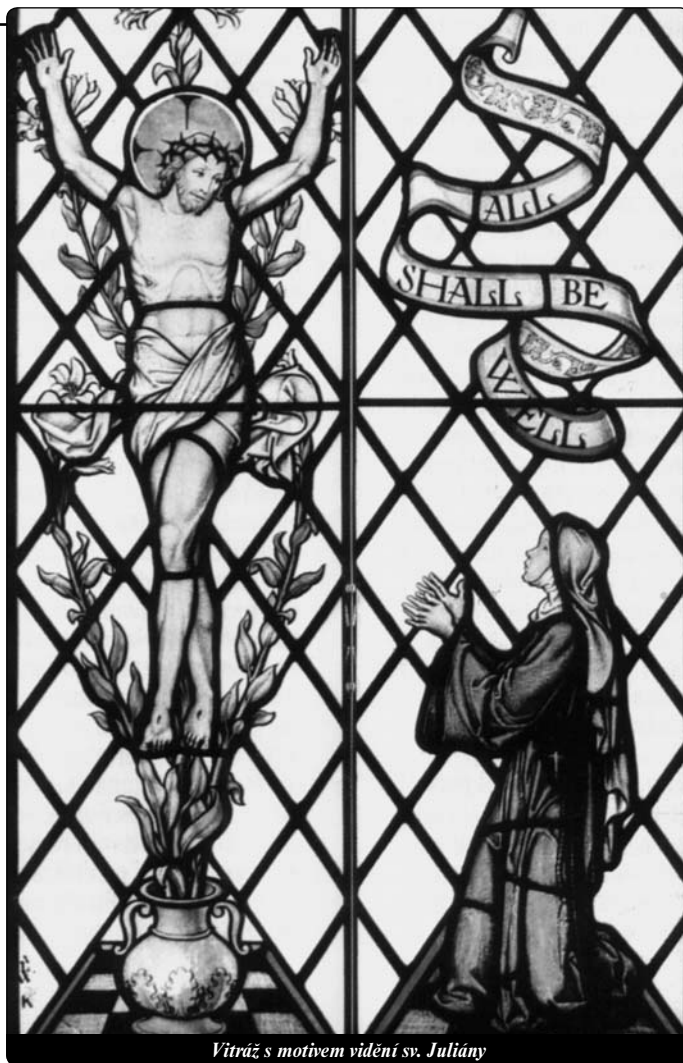
ší, koho ti mohu ukázat, největší radost a čest, všechno to největší, co moji drazí tvorové touží spatřit.“ ... V osmém zjevení jsem naopak viděla část spoluutrpění nejsvětější Panny Marie. Protože Kristus a ona byli tak spojeni v lásce, že velikost jejich lásky byla příčinou její bolesti. Protože čím větší, silnější a něžnější je láska, tím větší je bolest toho, kdo vidí, jak trpí tělo milovaného... Viděla jsem zde velkou jednotu mezi Kristem a námi a z toho jsem pochopila: když on byl v bolesti, všichni tvorové, kteří jsou schopni trpět bolest, trpěli s ním. To znamená, že všechno tvorstvo, které Bůh stvořil k našemu užitku, nebesa a země, omdlávalo podle své přirozenosti kvůli bolesti způsobené Kristovou smrtí, protože patří k jeho přirozenosti poznávat ho jako svého Pána...

Tak je Maria naší Matkou. V ní jsme uzavřeni a z ní se rodíme v Kristu, protože ona, která je matkou našeho Spasitele, je matkou všech těch, kteří byli spaseni v našem Spasiteli. A náš Spasitel je naše pravá matka, v něm jsme ustavičně plozeni a nikdy se od něho neodloučíme...

Náš Pán mi dal také zjevení o modlitbě a v něm jsem viděla dvě podmínky, odpovídající úmyslům našeho Pána: jedna je, aby náš úmysl byl správný, a druhá, aby naše důvěra byla jistá. ...**Modlitba je upřímná, nezištná a vytrvalá vůle duše spojená a svázaná s vůlí našeho Pána skrze sladké a tajemné působení Ducha Svatého...** Ale často si myslíme, že jsme se dlouho modlili, a neobdrželi jsme to, oč jsme prosili. To by nás nemělo zarmucovat, protože jsem si jista, že v Božím záměru to znamená, že musíme vyčkat na lepší čas nebo na větší milost a krásnější dar...

A naučila jsem se, že náš Pán je láska

A Bůh mi zjevil, že hřích je nejkrutější bič, kterým může být

Vitráž s motivem vidění sv. Juliány

zraněna každá duše, a tento šleh postihuje muže i ženy, bije člověka a činí ho odporným ve vlastních očích. ... **Náš dobrý Pán nás chrání s největší láskou, když se nám zdá, že nás opouští a odvrhuje kvůli našemu hříchu, a když pocíujeme, že si zasloužíme toto opuštění.** ... Leč náš laskavý Pán nechce, aby si jeho služebníci zoufali, i když padají do hříchu často a i když jejich hříchy

jsou těžké. Náš pád do hříchu mu totiž nebrání v tom, aby nás miloval. **Pokoj a láska jsou stále v nás, v nás žijí a působí, jen my nejsme vždy v pokoji a v lásce.** Ale on nás chce upozornit na skutečnost, že je základem všeho našeho života, a to v lásce, a dokonce je naším věčným strážcem...

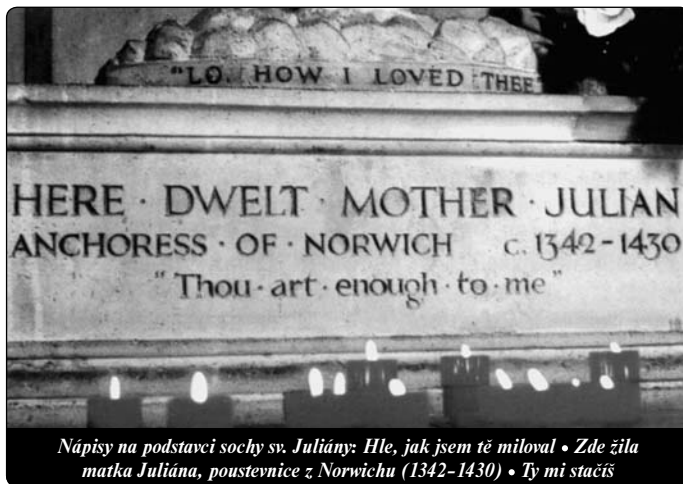
Pak jsem viděla tři zvláštní přání v Bohu a všechna tři ma-

jí stejný cíl: První je, aby nás naučil poznávat ho a stále více milovat, a to je vhodné pro nás všechny. Druhé přání je, aby nás viděl stále šťastně tak, jak jsou duše v nebi osvobozené od bolesti. Třetí přání je, aby nás naplnil štěstím, a to se uskuteční v poslední den v plnosti, která potrvá navždy...

V posledním vidění mě nanejvýš udivil, protože přes náš chudý život a naši slepotu zde dole náš laskavý Pán nás neúnavně střeží... a stejnou láskou nás chrání... A proto až bude soud a my budeme vyneseni nahoru, uvidíme jasně všechna tajemství, která jsou nám nyní skryta. A proto nikdo z nás nebude nucen říct: „Pane, kdyby to bylo tak, bylo by to lepší.“ Ale všichni řekneme jedním hlasem: „Buď veleben, že věci se mají tak a všechno je dobré. Vidíme, že všechny věci se staly tak, jak jsi to ustanovil dříve, než se staly.“

Od prvního okamžiku, ve kterém jsem měla tato vidění, často jsem toužila vědět, co Pán zamýšlí. Po více než patnácti letech mi bylo jako odpověď dáno duchovní pochopení. A tak jsem se naučila, že náš Pán znamená láska. A já jsem viděla s absolutní jistotou v tomto vidění a ve všem ostatním, **že Bůh nás miloval ještě dříve, než nás stvořil, a to láskou, která nikdy nezslábla a nikdy nezmizí.** A v této lásce učinil všechna svá díla a v této lásce způsobil, že všechny věci jsou pro nás užitečné, a v této lásce náš život trvá navždy. V našem tvoření jsme měli počátek, ale láska, s jakou jsme byli stvořeni, byla v něm vždy bez počátku. V této lásce máme svůj počátek a toto všechno uvidíme v Bohu, bez konce. Vzdávejme Bohu díky.

Z díla Juliány z Norwichu sestavil Mario Scudu

Nápisy na podstavci sochy sv. Juliány: Hle, jak jsem tě miloval • Zde žila matka Juliána, poustevnice z Norwichu (1342-1430) • Ty mi stačíš

Z Maria Ausiliatrice 5/2005 přeložil -lš-

Kdo je Juliána z Norwichu?

O ženě, která byla nedávno označena za ženu – teologa, nejdůležitější v křesťanské tradici, víme toho, pokud jde o historická data, velice málo. Je to anglická mystička, která žila ve městě Norwich severovýchodně od Londýna a je autorkou spisu *Kniha zjevení*, která je pokládána za milník spirituality nejen anglické, ale také všeobecné a figuruje také významně v počínající anglické literatuře. S jistotou víme, že žila v letech 1342–1430, že dříve, než se stala „anchoress“ – „poustevníci“, nazývala se Kateřina. Podle kanadského autora Ralfa Milтона, znalce středověku, byla Kateřina ještě zcela mladička vdaná a měla dva syny. Je to pouze hypotéza, ale je pravděpodobná vzhledem k velkému důrazu, který klade na to, že Bůh a Kristus jsou naše Matka, a vzhledem k tomu, že jednotlivého člověka i celé lidstvo chápe jako dítě, které ustavičně potřebuje bezpečí a něhu náruče vlastní matky. Snad takto Kateřina popsala svůj vlastní vztah k Bohu a dotýkala se tak své vlastní zkušenosti jako pozemské matky. Po smrti svých drahých, ochromena bolestí, upadla do dlouhé a hluboké duchovní krize. Utekla se tehdy do benediktinského opatství v Carrow a hledala svou víru v rozjímání a modlitbě a takřka jako samouk se naučila anglicky číst a psát a naučila se také latině. (Pravděpodobně se však nestala benediktinskou mniškou.) Četla církevní Otce, zvláště sv. Augustina, sv. Bernarda a snad i německé mystiky.

Duchovní trýzeň vyvrcholila, když jí bylo třicet let, 13. května 1373 v pátek těžkou nemocí, během které měla působivá vidění Kristova umučení. Po překvapujícím uzdravení začal její poustevnícký život v cele upravené vedle kostela sv. Juliána z Norwichu (od této doby se nazývá Juliána). To, že byla zavřena mezi čtyři stěny a oddělena od svě-

ta, neznamenalo, že by neměla účast na jeho událostech veselých i smutných. Nesedla si na břeh řeky dějin a nedívala se nezúčastněným srdcem na nesmírné proudy lidské bolesti. Církev

bojů. Přicházeli za ní a hledali u ní posilu pro její modlitby a její rady, i z prostého přání ji spatřit. Matka Juliána, jak ji nazývali, se stala středem pro město i okolí. V mlčení, v modlitbě a v use-

nosti nejen proto, že ji napsala žena, ale také pro **velkou intuíci, která zeširoka popisuje Krista jako „naši nejněžnější a nejdražší Matku“**. Ve skutečnosti byla tato myšlenka již ve středověké spiritualitě přítomná, ale právě Juliána ji dala nový rozlet a našla pro ni novou teologickou mluvu. Právě ženy by měly uslyšet její hlas v koncertu, „v jakém mluví o Bohu, neboť je v něm stále zřetelnější nezbytnost... Juliána může dát sílu těmto hlasům a otevřít tak cestu ať už pro to, co říká, nebo pro tón, jakým to říká... Její vklad přináší pohled na Boha, který je bohatší a vyrovnanější, plnější a tedy přitažlivější. To není málo“ (Domenico Pezzini). Je to pohled na Boha „z ženského úhlu“ (po tolikeré „mužské“ teologii), který v něm vidí vždy pospolu Otce i Matku. A to je něco, co dnes potřebujeme. (Mario Scudu)

Vitráž s motivem vidění sv. Juliány

v Norwichu i Církev vůbec byly v jejím srdci. A prostý lid brzy vycítil velký význam této ženy, která se jen zdánlivě stáhla do samoty z každodenní životních

branosti zpracovávala svá vidění a psala své hlavní dílo *Zjevení Božské Lásky*.

Po velkém zapomenutí se tato kniha vrátila do středu pozor-

PROCES BLAHOŘEČENÍ

Proces blahořečení Jana Pavla II. bude oficiálně zahájen 28. června. Slavnostní obřad v Lateránské bazilice povede kardinál Camilo Ruini. Předepsanou pětiletou lhůtu zrušil pro tento případ Benedikt XVI. Zatím již probíhá shromažďování dokumentů a osobních svědectví. (rv)

HROZÍCÍ CHUDOBA

Mnohem více rodin než kdykoliv předtím je ve Francii ohroženo chudobou. Zvláště kritická je situace osamělých matek a nezaměstnaných. 78 % osamělých matek nemá vyhlídku získat zaměstnání právě proto, že pečují o dítě. Více než polovina rodin s větším počtem dětí, které žádají Charitu o pomoc, je postižena dlouhodobou nezaměstnaností. (kna)

Juliána, teolog Božího mateřství

Juliána byla žena, která instinktivně správně vytušila budoucí trápení nových časů a myslela na lidstvo i na každého jednotlivce jako na tvora, který potřebuje, aby byl vzat do náruče a byl v ní držen s mateřskou péčí. Její nauka vyložená ve *Zjeveních* je známá jako teologie Božího mateřství a je pokládána za vzor feministické teologie. V Juliánině teologii je mateřský vztah alegorií Božího tajemství, která je činí pochopitelným a uskutečnitelným v tomto světě, aniž by ho zcela vyčerpala. Toto alegorické mateřství je pro ni pravé a reálné, stejně jako je pravé a reálné každé mateřství a především ono mateřství Panny z Nazareta. Bůh, který je pro nás matkou jakožto stvořitel, jí vysvětluje, že se naší matkou chce stát ve všem, také v oné „sensuální části“ v našem živém bytí, v tělesnosti, která je vystavena utrpení a zoufalství... (Luisa Murano *Bůh žen* s. 77–79).

Zázrak s nejsvětější Krví

Bois-Seigneur-Isaac je malá obec 15 km jižně od Waterloo. Nachází se zde premonstrátská kaple, která vznikla v 11. století v lese jednoho šlechtice jménem Isaac, kterému patřil tento pozemek. Díky eucharistickému zázraku před 600 lety stala se tato kaple známou poutní svatyní.

Vidění rytíře Jeana du Bois

V roce 1405 v úterý před Letnicemi uslyšel rytíř Jean du Bois v noci hlas, který ho probudil a volal jménem. Uviděl v jasném světle mladého muže ve věku asi třiceti let, který měl na sobě modrý plášť. Tento muž odhalil svůj plášť a ukázal rytíři své tělo plné ran a řekl: „Podívej se, jak se mnou jednali! Potřebuji lékaře, který by mě uzdravil, a soudce, abych se mohl hájit.“

„Kde mám vzít lékaře, který by ošetřil tak mnoho ran?“ zeptal se Jean. „A jak chcete najít spravedlnost za útok, který jste utrpěl?“

„Toho lékaře najdeš snadno, jen když budeš dobře hledat. Jak bych neměl být pokryt ranami, když mě každý den bičují?“

Pak ukázal mladý muž širokou ránu, která se podobala ráně v Kristově boku, a řekl: „Podívej se lépe na tuto ránu, ta mi působí největší utrpení. Když nemáš pro mě žádný jiný lék, polož alespoň svou ruku na moje rány, abys tak zmírnil moji bolest. Dělej, co umíš, a budu ti za to vděčný, dokud nebudeš schopný něčeho víc a já odpustím světu.“ Pak muž zmizel.

Příští noc přišel tajemný muž znovu a řekl Jeanovi: „Proč jsi nic neudělal, abys mi ulevil v mých zraněních? Copak není nikoho, kdo by se o mne zajímal a ujal se mé věci? Musím se rozhněvat na svět, který je hluchý k mému nářku?“

Jean du Bois vyprávěl o svých viděních, ale nikdo nebyl s to mu je vysvětlit. Pak přišel tajemný muž potřetí a Jean se ho zeptal: „Kam mám poslat

lékaře, o kterého jste mě prosil, když ho najdu? Vždyť ani nevím, kdo jste a kde bydlíte.“

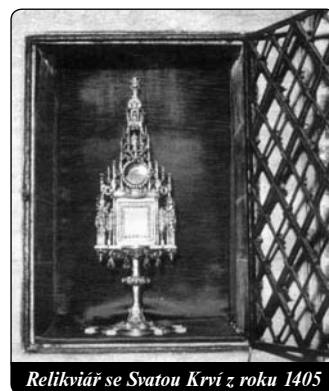
„Vezmi si klíč od kaple a jdi tam. Najdeš mě v kapli a poznáš, kdo jsem.“

Jean ho viděl, jak vchází do kaple. Spatřil nad oltářem ukřižovaného Krista pokrytého ranami s proboděným bokem, ze kterého hojně tekla krev. Tu konečně pochopil, že tajemný muž nebyl nikdo jiný než Ježíš. Vrh se před ním na zem plný soucitu a slitovnosti.

Eucharistický zázrak

Když se Jean probral ze své extáze, řekl jednomu bratru, který byl přes noc s ním: „Hrozil nám, že se bude ještě více hněvat na svět, protože se o něho nezajímáme. On je náš Pán Ježíš Kristus! Viděl jsem ho skutečně, jak umírá a prolil mnoho krve ze svého boku. Ráno ho opět najdeme na oltáři mrtvého,“ řekl a narážel tím na mši svatou, která tam měla být sloužena.

Nyní tam však v kapli v Bois-Seigneur-Isaac neměla být soužena mše svatá, ačkoliv byl právě první pátek. Tu noc však uslyšel kněz Petr hlas, který mu říkal: „Rychle vstaň a jdi sloužit

Relikviář se Svatou Krví z roku 1405

mši svatou do kaple Bois-Seigneur-Isaac.“ Kněz tento hlas uposlechl.

Když přišel do kaple, zazvonil na zvon a začal mši svatou. Když při obětování rozložil korporál, uviděl na něm kousek posvěcené hostie, který tam zůstal od minulého úterka. Chtěl s úctou vzít tento kousek hostie a položit ho bokem, aby ho pak požil při svatém přijímání. Tu spatřil, jak z kousku vytryskla krev a rozlévala se po bílém plátně. Kněz se nejdříve polekal. Jean du Bois šel k němu a řekl: „Pane, nebojte se, ten zázrak pochází od Boha.“

Petr Ost korporál znovu složil, zašel si pro jiný a pokračoval ve mši svaté. Na konci korporál znovu otevřel. Hostie zde byla stále a krvácela. Přítomní se dívali na tento div.

Krev vytékala ještě čtyři dny až do Letnic a dosáhla tloušťky jednoho prstu a šíře tří prstů a pokryla celý korporál, který kněz složil. Postupně se srážela a uschla o svátku Božího Těla.

Zpráva o události se rychle rozšířila do všech okolních vesnic. Lidé spěchali do kaple Bois-Seigneur-Isaac. Každý chtěl spatřit zázračnou krev, která se stále ještě ronila. Došlo k mnoha uzdravením.

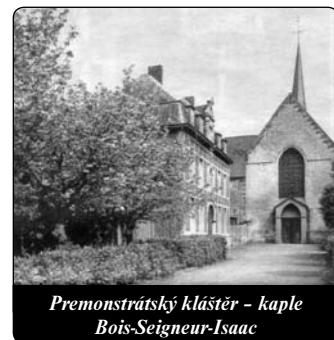
Biskup zasahuje

O události se dověděl v Cambai biskup Petr z Ailly. Přišel osobně, aby vyšetřil zázračný korporál. Ponořil ho do lázně

z mléka a vína, ale skvrna zůstala nedotčena. Vrátil ho tedy zpět do kaple Bois-Seigneur-Isaac. Na poděkování za tento zázrak dal vysvětit kapli 3. května 1411 ke cti nejsvětější Krve, blahoslavené Panny a sv. Jana Křtitele.

Když se stal Petr z Ailly kardinálem, nařídil 23. září 1413 vyšetřování zázraku a svědkové potvrdili, že viděli, jak krev vytéká z kousku posvěcené hostie, a vyprávěli o zázracích, které se kolem zázračné krve staly. 10 října 1413 uveřejnil jako papežský legát bulu a potvrdil mocí své apoštolské autority pravost zázraku. Povolil, aby korporál byl uctíván jako svatá relikvie, a udělil odpustky každému, kdo vykoná pouť do kaple v pátek před Letnicemi. Nařídil, aby se v neděli po 8. září každý rok konalo procesí jako o Božím Těle.

Tato procesí se konala každý rok až do revoluce a v roce 1896 byla znovu obnovena. Ve svato-dušní dobu konají se zde smírné pobožnosti před Nejsvětější Svátostí jako odpověď na Pá-

Premonstrátský klášter - kaple Bois-Seigneur-Isaac

novy prosby. Korporál se skvrnou krve, která je dodnes viditelná, se uchovává a vystavuje jako relikvie.

V letošním roce, kdy se slaví šestisté výročí této události, konala se na místě 13.-14. května vědecká konference. 13. května ve výroční den zázraku sloužil na místě mši svatou kardinál Daneels za účasti mnoha biskupů a prelátů. Pak bude 11. září procesí, které povede biskup van Cottem a ve kterém budou nesené různé relikvie nejsvětější Krve z Belgie.

Z Maria heute 415/2005
přeložil Iš-

Kaple Bois-Seigneur-Isaac

Posvátná nezastupitelná instituce

Z promluvy papeže Benedikta XVI. na římském diecézním sympoziu věnovaném rodině

Manželství a rodina nejsou ve skutečnost sociologicky vytvořené konstrukce, plod zvláštních historických a ekonomických situací. Naopak, otázka správného vztahu mezi mužem a ženou má své kořeny zapuštěny hluboko v samé podstatě lidské bytosti a může svou odpověď najít pouze tehdy, jestliže vyjde odtud. Není tedy možno oddělovat prastarou a stále novou otázku člověka o sobě samém: Kdo jsem? Co je člověk? A tuto otázku není možno svým způsobem oddělit od otázky po Bohu: Existuje Bůh? A kdo je Bůh? A jaká je doopravdy jeho tvář? Odpověď Bible na tyto dvě otázky je jednoznačná a důsledná: člověk byl stvořen k Božimu obrazu. Člověk je podoben Bohu do té míry, v jaké se stává tím, kdo miluje.

Z tohoto základního spojení mezi Bohem a člověkem vychází další spojení – nerozdělitelné spojení mezi duší a tělem: člověk je totiž duše, která se vyjadřuje v těle, a tělo je oživováno nesmrtnou duší. Také tělo muže a ženy má tak říkajíc teologický charakter, není to prostě jen tělo a to, co je v člověku biologické, není pouze biologické, nýbrž je to výraz a naplnění naší lidskosti. Obdobně lidská sexualita nestojí vně naší bytosti jakožto osoby, nýbrž patří k ní. Pouze tehdy, když je sexualita integrována v osobnosti, může dát smysl sama sobě.

Z těchto dvou spojitostí, mezi člověkem a Bohem a lidským tělem a duší, vychází třetí spojitost: mezi osobou a institucí. Celistvost člověka zahrnuje totiž dimenzi času a lidské „ano“ jde za hranice přítomného okamžiku: Ve své celistvosti „ano“ znamená „vždy“, vymezuje období věrnosti. Pouze z jeho celistvosti může vzejít ona víra, která dává budoucnost a souhlasí, aby

děti, plod lásky, věřily v člověka a jeho budoucnost i v nejtěžších časech. Svoboda v „ano“ se tedy projevuje jako svoboda schopná přijmout to, co je definitivní: největším projevem svobody není tedy vyhledávání rozkoše bez toho, že by se dospělo k pravému rozhodnutí. Zdánlivě se jeví trvalá otevřenost vztahu jako uskutečnění svobody, ale není tomu tak: pravým vyjádřením svobody je naopak schopnost rozhodnout se pro definitivní dar, ve kterém svoboda sebedarování nachází plně sama sebe. Konkrétně osobní vzájemné „ano“ muže a ženy otevírá prostor budoucnosti pro autentické lidství kohokoliv a současně je určeno pro dar nového života. Proto toto osobní „ano“ musí být také „ano“ odpovědné před veřejností, před kterou manželé přijímají veřejnou odpovědnost za věrnost, neboť ona zaručuje také budoucnost společnosti. Nikdo z nás totiž nepatří výlučně sám sobě: proto každý je povolán, aby přijal ve svém nehlubším nitru vlastní veřejnou odpovědnost. Manželství jako instituce není proto závislé na společnosti a autoritě, není to zvnějšku implantovaná forma pro zcela soukromou životní realitu, nýbrž naopak vyžaduje vnitřní smlouvu manželské lásky a hluboký závazek lidské osoby.

Různé dnešní formy narušování manželství od volného svazku a „manželství na zkoušku“ až k pseudomanželství mezi osobami stejného pohlaví jsou projevem anarchie svobody, která se zcela neprávem vydává za pravé osvobození člověka. Taková pseudosvoboda se zakládá na banalizaci těla, která nevyhnutelně obsahuje i banalizaci člověka. Ta vychází z předpokladu, že člověk si může dělat, co chce: jeho tělo se tak stává druhořadou záležitostí, se kterou je možno libovolně manipulovat a užívat podle libosti. Libertinismus, který se chlubí, že objevil tělo a jeho hodnotu, je ve skutečnosti dualismus, který tělem pohrdá a vyhošťuje ho tak říkajíc mimo autentickou podstatu a důstojnost lidské osoby.

Manželství a rodina v dějinách spásy

Pravda o manželství a o rodině, která má své kořeny v pravdě o člověku, nabyla svou aktualnost v dějinách spásy, jejichž středem je slovo: *Bůh miluje svůj lid*. Biblické zjevení je totiž především vyjádřením dějin smlouvy Boha s lidmi, dějin lásky. Proto dějiny lásky a spojení muže a ženy v manželské smlouvě mohly být přijaty jako symbol dějin spásy. Nevýslovná skutečnost, tajemství Boží lásky k lidem získá

vá lingvistickou formu ze slovníku manželství a rodiny, v pozitivním i negativním smyslu.

Přiblížení Boha ke svému lidu je totiž představováno v řeči manželské lásky, zatímco nevěrnost Izraele, jeho modloslužba, je označena za cizoložství a prostituci. V Novém zákoně Bůh radikalizuje svou lásku do té míry, že se sám ve svém Synu vtěluje do našeho těla jako pravý člověk. Tím způsobem získalo spojení Boha s člověkem své nejvyšší formy, nezvratné a definitivní. Tak je pojímána také lidská láska jako definitivní forma, ono vzájemné „ano“ nemůže být odvoláno: ono neodcizuje člověka, nýbrž ho osvobozuje od odcizení dějin, a uvádí do pravdy stvoření. Svátostná podoba, kterou manželství získává v Kristu, znamená tedy dar stvoření a je pozdvížena k milosti vykoupění. Kristova milost se nepřipojuje zvenčí k lidské přirozenosti, nečiní jí násilí, nýbrž ji osvobozuje a obnovuje právě tím, že ji pozdvihuje nad všechny její hranice. A tak jako vtělení Božího Syna se ve svém pravém významu zjevuje na kříži, tak také pravá lidská láska a sebedarování nemohou existovat, jestliže se chtějí vyhnout kříži. Toto hluboké pouto mezi Bohem a člověkem, mezi láskou Boží a láskou lidskou nachází své potvrzení také v některých negativních tendencích a vývoji, jejichž tíží všichni pocítujeme. Znehodnocení lidské lásky, potlačení její autentické kapacity milovat se totiž projevuje v naší době jako nejprůhodnější zbraň k oddělení Boha od člověka, aby byl Bůh odstraněn z lidského pohledu i srdce. Obdobně vůle po „osvobození“ přirozenosti od Boha vede ke ztrátě pohledu na samotnou přirozenost, včetně přirozenosti člověka, a redukuje funkce, jimiž disponuje, na pouhé potěšení ve snaze vybudovat vysněný lepší svět a domněle šťastné lidstvo. Tak se ničí Boží plán a pravda o naší přirozenosti.

Papež Benedikt XVI. na římském diecézním sympoziu

Děti

Také v plození dětí odráží manželství Boží vzor, lásku Boha k člověku. Otcovství a mateřství v muži a ženě, stejně jako tělo a láska není možno popsat pouze biologicky: život je předán jako celistvý pouze tehdy, když spolu se zrozením je předána také láska a smysl, který disponuje k vyslovení „ano“ pro tento život. Právě na základě toho je zcela jasné, jak se protíví lidské lásce a hlubokému povolání muže a ženy, jestliže systematicky uzavírají své spojení před darem života, a ještě více, pokud potlačují a dokonce zmaří rodící se život.

Žádný muž a žádná žena sami a pouze vlastními silami nemohou dát dětem přiměřenou lásku a smysl života. Aby totiž mohli někomu říct „tvůj život je dobrý, i když neznám tvoji budoucnost“, k tomu je zapotřebí vyšší autority a věrohodnosti, než jakou si může dát samo individuum. Křesťan ví, že tuto autoritu Bůh svěřil širší rodině, kterou skrze svého Syna Ježíše Krista a skrze dar Ducha Svatého ustanovil v lidských dějinách, tj. Církvi. On zde zapojuje do díla onu věčnou a nezrušitelnou lásku, která zajišťuje životu každého z nás trvalý smysl, i když neznáme jeho budoucnost. Z toho důvodu se zřízení každé jednotlivé rodiny uvádí do kontextu větší rodiny Církve, která ji udržuje a nese v sobě a zaručuje, že zde je smysl a že zde bude i v budoucnu ono „ano“ vyslovené Stvořitelem. A z druhé strany je Církev vybudována jako rodina „malých domácích církví“, jak je nazval II. vatikánský koncil (LG 11; AC 11), což odpovídá prastarému patristickému pojetí (Sv. Jan Zlatoústý, *In Genesim sern.* VI. 2; VII. 1). Ve stejném slysu list *Familiaris consortio* tvrdí, že „křesťanské manželství je přirozeným místem, kde se naplňuje zařazení lidské osoby do velké rodiny Církve“ (14).

(Dokončení příště)

něho jistě nefěr, kdyby nás pro život vybavil hůře a méně než lesní mravence. Vybavil nás mnohem lépe a mnohem dokonaleji, jenže my jsme právě to „navíc“ a „lépe“ špatně využili a dokonce přímo zneužili. Vybudovali jsme si svévolně takovou nadstavbu, že nás nakonec přímo ohrožuje a drtí. Kolo dějin se jistě nedá vrátit zpátky, ale tím spíše si můžeme položit otázku, zda cesta, po které jsme se vydali, byla ta nejlepší. Naše současná mentalita se tomu jistě může zuby nehty bránit, ale strážlivě souzeno dějiny se také mohly vyvíjet zcela jinak, a také se na různých místech dlouho zcela odlišně vyvíjely. Když domněle vyspělý Evropan kdysi poprvé vstoupil na neznámé kontinenty, našel tam zcela jiný vývoj a jinou kulturu, než jaká je jemu vlastní. Rozdílnost těchto kultur vysvětlovali etnologové a kulturologové nejrůznějšími vlivy a každý z nich měl vždy tendenci právě ten „svůj“ vliv a svou teorii přeceňovat a absolutizovat. Tyto teorie mají společného jmenovatele: jsou v podstatě materialistické. Jistě mluví o něčem, co také sehrálo svou roli, ale nikoliv rozhodující. Zapomíná se přitom na to podstatné, a tím jsou svobodná rozhodnutí a jednání jednotlivců, která za sebou mohou táhnout nedozírné a dalekosáhlé následky, bohužel v okamžiku, kdy k nim dochází, zpravidla nepředvídané, tedy nedostatečně respektované. Každou věc dobrou i zlou udělal někdo jako první.

Lidská společnost se mohla vyvíjet zcela jinak, především tehdy, kdyby do jejího vývoje nevstoupil jako rozhodující hybný faktor lidská chamtivost jakožto nenasytná a přitom scestná touha uchvátit pro sebe ze všeho co nejvíc bez ohledu na toho druhého. Tato dnes hlavní motivace se v lidech postupně tak zahnízдила, že se stala jakoby samozřejmou součástí lidské přirozenosti, ačkoliv je vlastně protipřirozená. Pronikla do životního způsobu

člověka a formuje ho od narození jako naprostá samozřejmost, takže už dokonce zatlačuje do pozadí to, co je nejpřirozenější a nejpodstatnější, a to je zachování rodu. Za protipřirozenou ji můžeme proto označit zcela právem, protože s něčím podobným se nesetkáváme nejen nikde v přírodě, ale především se s tím vůbec nesetkáváme u Toho, který nás stvořil ke svému obrazu. Není proto divu, že tento původní a autentický Vzor člověku přestal vyhovovat, takže už není schopen ani ochoten porozumět, co po něm Bůh chce, přímo ho nesnáší a odmítá jeho řád s pocitem pohoršení. Rozšířený názor, jako by nás Bůh chtěl připravit o každou radost, takže jsme si své potěšení museli doslova prométheovskými ukrást, jak nám to už po staletí sugeruje oslavovaná západní kultura, je smutným důsledkem toho, že jsme se sami stali přímo neschopnými opravdové radosti, pro kterou jsme stvořeni. To se ovšem netýká jen lidí tohoto světa. Už sv. Benedikt musel odejít z Říma, protože se tam smýšlelo víc pohansky než křesťansky. Když sv. František vysvětloval před papežem, že nedělá nic jiného než žije skutečně podle evangelia, kardinálové se nechápavě ptali jednoho druhého, o čem to mluví. Ostatně že se ani my křesťané neumíme upřímně radovat z Boha a jeho darů, dokazují i současné liturgické zmatky, které nejsou nic jiného, než hledání náhradního potěšení, když to pravé zůstává srdcím skryto. I v tom, že máme světce, je vlastně cosi smutného: jen někteří jsou tím, čím měli být všichni.

Uvěřit Bohu neznamena podvolit se jeho břemenu, souhlasit s jeho omezeními, ale přijmout Boží radost, pro kterou nás stvořil. Bůh je absolutní radost a štěstí, a to je také to jediné, podle čeho nás tvořil a pro co nás stvořil. Jeho radost má své místo nejen v nebi, ale už zde na zemi, ale

musíme ji hledat a užívat podle něho a s ním. Daroval člověku lásku, protože je Láska, dal nám dar plození, protože od věčnosti plodí, daroval člověku otcovství, protože sám je nejbláženějším Otcem, daroval nám krásu mateřství, protože je sám v sobě tou nejdokonalejší Matkou. Všechno dobré, krásné a radostné má svůj původ a zdroj ve věčném Dobru, Kráse a Radosti. Ale každý z jeho darů je radostí a plností jen potud, pokud slouží právě tomu, k čemu je darován. Dostali jsme se do absurdní situace, skutečného bludného kruhu: člověk, který odmítá Boha kvůli svému způsobu života, není schopen poznat skutečné dary života právě proto, že odmítá Boha. Domáhá se svého práva právě tím, že po svém nejvyšším právu zaslepeně šlape. Je ve svém pachtění nanejvýš politováníhodný. Dvojice, které se bezostyšně miliskují na každém rohu, nezakoušejí z opravdové lásky vlastně vůbec nic a marně se snaží vynahradiť si to nenasytností. Populističtí „sexuologové“ vulgarizují něco, o čem nemají v podstatě potuchy. Jejich rady a podněty jsou jako knedlíky z papíru, kterými se snažili vojáci za první světové války zahnat u koní pocit hladu. K tomu jim trapně nahrávají morální „teologové“, když se pokoušejí libertínismem a relativismem nahradit pravé poznání Boha a jeho darů, které sami pro svou vlastní tělesnost a zaslepenost už ani nejsou schopni rozpoznat.

Jakmile však člověk povýšil svá práva tak vysoko, že zmínku o Božím právu pokládá za bezprávi, rýsuje se před námi nevyhnutelně vážný a rozhodující střet, větší než všechny ty předchozí. Modleme se, abychom v tom čase patřili mezi vyvolené, kteří nebudou svedeni. Kde jsou totiž mrtvolky, tam se slétnou i supi.

-red-

Modlitba nám zachránila život

Vyznání jednoho z rukojmí islámských únosců

22. prosince 2004 přistáli ve Francii Christian Chesnot a Georges Malbrunot, kteří byli čtyři měsíce v držení islámských únosců. 20. srpna je unesla teroristická skupina „Islámská armáda v Iráku“. V následujícím rozhovoru vypráví Chesnot o zážitcích, které jim pomohla překonat jediné intenzivní modlitba. Rozhovor, který vedl Luc Adrian, byl zveřejněn ve Famílie Chrétienne. Přinášíme z něho výtah:

Na Tři Krále jste po mši svaté podal svým rodičům svědectví, jak důležitá byla pro Vás modlitba.

Modlitba byla pro nás jako hvězda v temnotách. Mohu dokonce říci, že nám zachránila život. V extrémních situacích zůstává jen to nejdůležitější. A pro nás to byli Ježíš a Maria. ... Když jste zcela na dně, v zoufalství a děsu tváří v tvář smrti, pak jste konfrontován sám se sebou – a s Bohem. Modlitba byla mnohem více než jen útěcha: byla to nezbytnost pro přežití.

Byl jste věřící?

Věřící ano, nikoliv však „superpraktikující“. Večer jsem se trochu modlil, ale do kostela jsem chodil jen o největších svátcích.

Jak jste se modlil?

Během celé doby zatčení, především však v posledních šesti týdnech, které byly obzvláště tvrdé, modlili jsme se s Georgem třikrát denně 20 minut, ráno, v poledne a večer.

Za co jste se modlili?

Za vyjednavče, francouzské i irácké. Za naše vězňatele, za naše rodiny, přátele, za všechny, kteří demonstrovali. Za našeho syrského řidiče Mohameda Al-Joundiho, křesťana, o kterém jsme nic nevěděli, a za ostatní rukojmí. A přirozeně také za sebe.

A jakým způsobem?

Šeptali jsme za každou tuto záležitost střídavě Otče náš a Zdravas, pak kaž-

dý připojil své osobní záležitosti a modlil se svými slovy. Byla to velmi intenzivní záležitost.

Ve stoje nebo v kleče?

V prvních měsících zajetí jsme se modlili každý sám u sebe. Když se pak situace přiostrčila, začali jsme se s Georgem modlit společně. Stáli jsme v rohu prostoru a drželi jsme se za ruce. Udělali jsme rychle kříž a pak začala doba naší modlitby. Jednoho dne nečekaně vstoupil dovnitř jeden muslim – pravděpodobně nás pozoroval – a zeptal se: „Co to byla za gesta, která jste teď dělali?“ Odpověděli jsme: „Je to znamení Ježíšova kříže, znamení křesťanů.“ – „To už nesmíte dělat!“ Měli jsme proto vždy strach, zda nás nevidí. Tak se modlitba stávala stresem. Nakonec jsme se při své modlitbě utíkali pod pokrývky. Tak jsme se

mohli pokřížovat, aniž nás viděli a cítili se popuzeni.

Dívali se na Vás jako na „lidi knihy“?

Snad, ale jako na nevěřící! Počátkem září, 14 dní po našem únosu nás dopravili do jednoho domu. Mysleli jsme už na osvobození, když se odpoledne objevil náš dozorce s nějakým mužem, kterého představil jako svého šéfa: „My boss!“ Byl to asi 35letý chlapík doprovázený osobním strážcem se samopalem. Posadil se před nás a dal se do řeči. Uhádnete o čem? Mysleli jsme na politickou debatu o Francii, o šátcích, ale ne! Zažili jsme hodinovou lekci náboženství. Tento náboženský vůdce se nás pokoušel obrátit.

Jak si přitom počínal?

V deseti bodech nám naznačil přednost islámu před ostatními náboženstvími. (...) Prohlásil, že evangelia vznikla teprve později, že jsme byli podvedeni... Zkrátka, jsou židé, křesťané a muslimové. Islám je poslední zjevené náboženství, pravé a dobré, a Mohamed je jeho prorok. Logika dějin žádá, aby se svět stal muslimský. „A i vy, Francouzi, jednoho dne přijďte na to, že se musíte obrátit k islámu!“

Jaká byla vaše reakce?

Najednou se na mě zdíval a zeptal se: „Ty, proč jsi křesťanem?“ Překvapen jsem mumlal arabsky: „Protože můj otec je křesťan... protože je to tradice...“ „Ale když se tvůj otec a tvůj děd

mýlili, budeš setrvávat v omylu?“ S námahou jsem hledal argumenty, abych se udržel. A pak padla věta, která nás celé dny pronásledovala: „Když se obrátíte k islámu, usnadní to vaše osvobození. Přemýšlejte o tom...“

Nátlak?

Strašný šok. Nehledě na osobní problémy bylo to plno otázek pestře promíchaných. Horečně jsme zkoumali důsledky: jako muslimové se staneme součástí jejich skupiny. Jako první nás natočí na video a my se musíme přihlásit k islámu. To se bude vysílat jako propaganda. A proč by nás nemohli použít k teroristickým útokům, abychom odpálili bomby a měli potom jistě nebe jako Mohamedovi mučedníci...?

Ve skutečnosti jsme o tom všem nemuseli „vyjednávat“. V tom okamžiku jsme nevěděli, co si máme myslet. Ztratili jsme své intelektuální vztažné body. Bylo to strašné. Nikdy nám nepřišlo na mysl, že by se nás pokoušeli obrátit. Trápila nás jedna otázka a s tou stoupal adrenalin v krvi – když nám dají ke spánku revolver: „Tak co, obrátíte se?“ Nebo: „Teď vás odděláme!“, co odpovíme?

A co byste odpověděli?

„Já se obrátím!“ Ano, myslím, že bych to řekl. První křesťan byli mučedníci, ale já jsem v roce 2004 nebyl ochoten následovat jejich příklad. Zkrátka, připravilo mi to těžký konflikt svědomí. Moje víra byly dána v sázku, a to ještě dnes. Jistě, mohl bych se utěšovat, že Petr třikrát zapřel Krista. Že moje zdánlivé obrácení bylo důsledkem strachu, ale hrdý bych na to nebyl. Bylo mi jasné, že jsem nebyl schopen uvést žádný důvod pro svou křesťanskou víru a nebyl jsem ochoten podstoupit mučednictví.

Prožil jste to jako svoji slabost?

Ano, zažil jsem slabost a strach. Na počátku mého úno-

Christian Chesnot

su mi dali dvě facky a obrátili proti mně revolver. Snad jednu minutu. Tu zažiješ, jak v tobě propukne zvířecí strach a nemůžeš proti tomu nic dělat. Prožíváš to jako tanečník na provaze, který se houpá nad propastí. Ano, tu se cítíte slabý... Ale současně ještě stojíte, žijete a každá minuta, která uplyne, je vítězství.

Byl jste ochoten svým mučitelům odpustit?

Ano, řeknu Vám, za jakých okolností. Na počátku týdne od 8. do 14. listopadu natáčeli výhrůžné kazety. Pak přišel náš únosce, zřejmě špatně naladěný, aby nám řekl: „Vaše postavení je velice kritické. Vyjednávání vážnou. Můžete být každý okamžik zlikvidováni.“ (...) Byli jsme zlomeni. Kromě toho se kolem našeho domu střílelo, bylo slyšet pancéřová děla. Jeden únosce se ptal: „Kdo žije? Kdo umírá?“ Teď je to jasné. Jednoho z nás chtějí zlikvidovat, aby zvýšili nátlak. Celá naše vnitřní sebeobrana a naděje se zhroutila. Byl to strašný týden, ve kterém jsme začali myslet na svoji zvěř.

Strašná situace...

Strašné dni přeplněné úzkostí. Noci bez spánku. Kromě strachu zděšení. Viděl jsem svou smrt. Představuji si svůj pohřeb. Pravděpodobně by mě byli zlikvidovali 12. listopadu v den mých jmenin... Tehdy jsem začal tušit, co prožíval Kristus na hoře Olivové. Intenzivní strach, čisté zděšení. ... Protože šlo o to, uspořádat všechny své věci, rozhodl jsem se, že všem odpouštím.

I těm, kteří by Vás popravili?

Naši strážci byli sedmnáctiletí kluci. To, co dělali jejich nadřízení, bylo z lidského hlediska neodpustitelné, ale já jsme odpoštěl z křesťanského hlediska. Kristus přece řekl: Otče, odpusť jim, protože nevědí, co činí. Co se v nich odehrávalo, dalo se těžko vysvětlit. Jsou to strašné hodiny, kdy hlava třeští, hrůza zžírá vnitřnosti, sebemenší šramot probouzí obrazy, které jsou nekontrolovatelné... V těch okamžicích byla modlitba poslední útočiště, poslední zahrada, to poslední lidské...

Je možné se za takových okolností vůbec modlit?

Jsou to modlitby za přežití, jako křik! Maximální stres nemůžete vydržet celé dni. Nebyla to tedy normální modlitba, klidná, vyrovnaná, kterou se modlíme ráno nad kávou, než jdeme do úřadu. Byl to zoufalý křik, intenzivní duchovní volání. Psychický ventil přežití... Všechno se to slévalo dohromady... Ale jedno je jisté, byla to jediná možnost, jak zakusit kousek pokoje, kousek klidu.

A pak?

Pak se člověk opět probeře. Každá minuta, která projde, je získaná. Každý den je zisk. A člověk děkuje za minutu, která projde, za získaný den. Naděje se opět probudí. Člověk ví, že je navýsost křehká, ale šťastně ji přijímá. A mnohem lépe chápe formuli: „Bohu díky!“

*Z Vision 2000 - 2/2005
přeložil -ls-*

ZAKÁZANÁ BROŽURA

Brožuru, kterou vydala organizace Pomoc proti AIDS s podporou vlády, zakázal šířit předseda pro výchovu Mario Annoni. Brožura je podle něho problematická z hlediska ochrany dětí. Nerespektuje práva rodičů a dětí na intimní sféru a obsahuje neudržitelné tendenční informace. V brožurě se např. doporučuje dětem, aby si vyzkoušely sex všeho druhu, a to i ve skupinách po třech až pěti a také sex s neznámou osobou. „Nic není správné nebo špatné,“ tvrdí autoři tiskoviny. Brožura uvádí podrobné návody, jak získat homosexuální zkušenosti. *Kath-net*

JÁ JSEM (26)

JÁ JSEM PRAVÝ VINNÝ KMEN A OTEC MŮJ JE VINÁŘ (Jan 15,1)

Ježíš je vinný kmen, který dává pravý život, vychází vstříc slabému, aby ho živil svou Krví a předával mu v oběti božskou sílu

„*Já jsem pravý vinný kmen a otec můj je vinař*“: plodná réva přináší ovoce věčného života, z ní se produkuje pravé víno, které plodí panny, moje Krev, vylišovaná v lisu mého bolestného umučení.

Můj Otec je vinař, který pěstuje tuto révu, jíž je tvůj Kristus. Miluje mě, obětuje mě pro tebe. Miluje mě nekonečnou láskou, jaké je schopný pouze Bůh, a přesto obětuje svého Syna za spásu světa⁽¹³⁸⁾. On jako pravý hospodář tuto rostlinu zasadil, pečoval o ni s otcovskou něžností a vypěstoval révu obtěžkanou hrozny, nejdokonalejšími ctnostmi, zrozenou z lůna Panny Marie a zavlažovanou ustavičně nebeskými milostmi.

Můj Otec chce, aby ratolesti spojené se mnou, Kmenem, přinášely ovoce, protože *ten, kdo nezůstává ve mně, bude odřezán jako se odřezává ratolest, a uschne. Zůstanete-li ve mně, zůstanou ve vás moje skutky, za cokoli požádáte, dostanete to. V tom bude oslaven můj Otec, že přinášíte mnoho ovoce a stáváte seými učedníky.*⁽¹³⁹⁾

Zůstaňte ve mně. Ale víš, co to znamená zůstat ve mně?

Znamená to předjímat nebe..., znamená to nekonat svou vůli, ale vůli Ježíšovu, nebo lépe řečeno mít s ním jen jednu lásku, jediné citění a stejně bytí. Znamená to trpět a milovat s trpělivostí, vytrvalostí a radostí, nedívat se na zem, ale na Kříž.

Znamená to žít v pokoře a odříkání, učinit svůj život životem modlitby, oběti a čistoty a nevycházet z Pána, nenechat se vyrušovat věcmi tohoto světa, nebýt pobouřen protivenstvím jakéhokoliv druhu, být vždy připraven znovu bojovat po každém trápení: to zna-

mená milovat, a ty víš, že láska činí snadným všechno, co je obtížné, a sladkým, co je trpké.

Přestaň existovat sám pro sebe, dej mi nejen květy a plody, ale také ratolest, větvě a kořen. Chci všechny výhonky pro sebe, tak jako celý Kmen je pro tebe.

Odevzdej se celý jako já do rukou mého Otce, Vinaře, aby on mysl v tvé duši, žil v tvém těle, aby všechny tvoje skutky měly nadpřirozenou hodnotu a tys byl výnosem stejného Kmene tím, že zůstáváš v mé lásce.

Je-li tomu tak, tvé oběti a tvé modlitby budou účinné, protože za cokoli požádáš Otce ve spojení se mnou, on ti to dá.

Pojď ke mně, ke svému kmeni, a živ se z mé podstaty.

Pojď, abych tě představil svému Otci, Vinaři, a řekl mu, že jsi můj, že moje míza ti dává život, že chceš růst a rozvíjet se jen v jeho rukou.

Pojď a zapuť kořeny do úrodné půdy mé Eucharistie.

DÍKŮVZDÁNÍ

Ježíši, chci zůstat v Tvé lásce, posvěcovat se pod požehnanou rukou Tvého milovaného Otce, který je i mým Otcem.

Svatost není nic jiného než uskutečňování Tvého života v nás. Být svatým znamená dělat všechno pro Tebe, pro Tvoji lásku, pro to, co jsi, tzn. s Tebou, v jednotě s Tebou, nikdy Tě neztrácet ze zřetele, být s Tebou ve velké důvěrnosti a svaté důvěře, dívat se Tvými očima a slyšet Tvými ušima, pracovat Tvými rukama, kráčet Tvými nohama, cítit s Tebou jedním Srdcem.

Je to pravda, Ježíši, že toto znamená zůstat v Tvé lásce? Jaké horizonty se přede mnou otevírají s těmito slovy! ▶

► Hle, zde je ubohá rostlinka, která touží, aby ji pěstoval Tvůj nebeský Otec. Chci přinášet plody ctností *ti*m, že *zůstanu* v *Tvé lásce*. Toužím, aby všechny moje schopnosti, všechna energie mojí vůle byly k službám pro tento nejvyšší cíl: lásku! Kéž mě tato láska spojí navždy s Tebou, abych byl zcela odevzdán do Tvé vůle.

Nejsvětější Matko, která jsi jako žádný jiný tvor *zůstávala* intimně spojená s Ježíšem, vypros mi milost, abych se odloučil ode všeho, co mně vzdaluje od něho. Amen.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

Zkouška bolesti dává *zůstat* v lásce. V tom je oslaven můj Otec: že přinášíme mnoho ovoce.

PŘEDSEVZETÍ

Dělám si předsevzetí, že vždy, každou hodinu *budu zůstat* v *Tvé lásce*, Ježíši, protože nevím, kterou hodinu mě zavoláš.

- Otče, prosím Tě, aby celý svět a Církev byli spojeni s Tebou.
- Aby rodiny byly spojeny s Tebou, pravým Kmenem.

⁽¹³⁸⁾ Srov. Jan 3,17;

⁽¹³⁹⁾ srov. Jan 15,6–8

ZANEDBÁVANÉ NEMOCI

Šestnáct nositelů Nobelovy ceny a mnoho nevládních organizací požaduje větší výzkum v oblasti zanedbávaných nemocí. Ročně by bylo zapotřebí asi 3 miliardy dolarů na vývoj terapií těchto nemocí, na které umírá ročně v chudých zemích 12 000 lidí. Mezi tyto nemoci patří tuberkulóza a spavá nemoc. (afp)

* * *

V centru hlavního města Peru Limě zničil rozsáhlý požár mariánskou svatyni Panny Marie Osamelé (Soladad). Chrám pochází ze 17. století. Jsou vážné obavy, že i zbytky zdí a klenby se zhroutí. Příčina požáru je zatím neobjasněna. (adn-kronos)

Snad je to poslední východisko

Sekularizovaná demokracie na hranicích přežití

Demokracie má vždy za základ určitý světový názor. Snažíme se hovořit o „liberální demokracii“, což je dnes samozřejmým symptomem pro „sekulární demokracii“. V Evropě jsou strany, které se zasazují o „křesťanskou demokracii“. Nejnověji se objevil zájem o „islámskou demokracii“.

Ti, kteří používají tato označení, nemyslí přitom ani tak na to, jak by měla být tato demokracie zbudována, nýbrž mají na mysli etické normy, v jejichž službách by měla demokracie stát.

To se týká především sekulární demokracie, o které někteří zdůrazňují, že nemá sloužit vůbec žádným mravním představám. Ale jak už zdůraznil papež Jan Pavel II., „hodnota demokracie stojí a padá s hodnotami, na kterých stojí a které podporuje“. Demokracie není dobro samo o sobě. Má svou cenu pouze jako prostředek a je závislá na ideji, které slouží.

Někdy se činí pokusy vyhnout se této zásadní otázce tak, že se rozlišuje mezi procedurální a normativní demokracií. Nárok procedurální demokracie je minimalistický: demokracie nemá být nic jiného než jakýsi mechanismus k vyrovnání různých zájmů na ryze empirickém základě.

Když někdo začne hovořit o normativní demokracii, především jako katolický biskup, vyvolává to u jedněch paniku a u druhých nenávist a pohrdání. Tato reakce má mnoho příčin a v neposlední řadě jsou to jistě názory na sekularismus. Ale nejvíce se při tom uplatňuje absence představitosti. Panuje názor, že demokracie může pouze to, čím nyní je, totiž ustavičný sled bourání tabu ve společenské oblasti a honba za absolutní autonomií individua.

Ale přemysleme chvíli o tom, co to znamená, když říkáme, že není žádná jiná forma demokra-

cie než sekulární. Potřebuje demokracie rostoucí miliardy dolarů na pornografický průmysl, aby byla demokracií? Potřebuje počty potratů, které jdou do milionů? Potřebuje počty rozvedených manželství a v důsledku toho rozvrácených rodin?

Potřebuje demokracie podle příkladu Holandska legalizovanou eutanazii i pro děti mladší dvanácti let? Potřebuje oplodňování ve zkumavce jako techno-

Kardinál George Pell

logicky podporované plození a potřebuje výzkum buněk na embryích? Opravdu to všechno demokracie potřebuje? Jak by demokracie vypadala, kdyby se těmto fenoménům odňala role, kterou nyní sehrávají? Opravdu by demokracie přestala existovat, nebo by se naopak stala demokratičtější?

Těmito praktikami se definuje demokracie, z toho vyvozuje svoji identitu a hájí svůj postoj proti jiným možnostem. Nejedná se zde o jevy pouze vedlejší či náhodný trend svobody slova. Pohoršení a pobouření, které dávají najevo obránci sekulární demokracie a různé osobnosti veřejného života, když jsou postaveni před tyto fenomény, naznačuje spíše, že tito lidé v tom vidí přímé nebezpečí pro demokracii. Tato přehnaná reakce je přirozeně záměrně matoucí pokus umlčet každou opozici přičemž se prakticky sugeruje, že pornoprůmysl, potratový průmysl,

eutanazie atd. patří k podstatě demokracie.

Když domyslíme odpovědi na výše uvedené otázky, začneme mít představu o tom, jaká je to demokracie, která by mohla vypadat jinak než sekulární demokracie, alternativa, která by se mohla nazývat „demokratický personalismus“. Tento pojem neznamená nic jiného než demokracii, která se zakládá na důstojnosti lidské osoby.

Transcendence nám poukazuje na naši závislost na druhém a na Bohu. A nakolik jsme si vědomi naší závislosti, natolik také víme o realitě transcendence. Není v tom nic nedemokratického, když přibereme do svých úvah o našem politickém zřízení a měřítkách tuto pravdu. Postavit demokracii na tento základ neznamená, že z ní chceme udělat teokracii.

Postavit demokracii na naši závislosti na druhém a na nutnosti, že se staneme pro ni darem, znamená dát vznik z gruntu nové demokracii. Demokratický personalismus je snad poslední východisko, které ještě sekulární demokracii v její současné podobě zbývá.

Demokratický personalismus neznamená strhnout na sebe moc, abychom mohli uskutečnit plán přeměny světa, nýbrž je to rozšíření představy o tom, co znamená demokratická kultura, takže znovu objevíme naději, že se uplatní svoboda a pravda a půjde opravdu o společné blaho. Demokratický personalismus je spíše dílo přesvědčení a evangelizace než politického aktivismu. Jeho prioritou je spíše kultura než politika a změna politiky znovuoživením kultury. Jde přitom o záchranu – nikoliv v poslední řadě o záchranu demokracie samotné.

Výtah z přednášky sydneyského arcibiskupa v „Acton Institute“ 12. října 2004

Počátky Církve (11)

První Pavlova mise

I v antiošské církevní obci byli muži, kteří měli dar promlouvat z vnuknutí a učit: Barnabáš, Šimon, Lucius z Kyrény, Manahen a Šavel. Když konali bohoslužbu Pánu a postili se, řekl Duch Svatý: „Oddělte mi Barnabáše a Šavla pro dílo, ke kterému jsem je povolal.“ Postili se tedy a modlili, potom na ně vložili ruce a propustili je (13,1-3). Setkáváme se tu s organizovaným společenstvím, které vedou proroci a učitelé.

Ti první měli za úkol povzbuzovat a korigovat komunitu, aby mohla plnit vůli Boží. Učitelé naopak jsou pověřeni vyučovat konvertity a prohlubovat katechezi a výuku Písma. Je to velmi důležitý údaj. Již od počátku chápe církev nutnost zajistit ve společenství ustavičnou formaci.

Půst a modlitba jsou základní druhy chování, které osvobozují člověka od egoismu a přibližují ho k Pánu. Je to také ideální příležitost k naslouchání Duchu Svatému, který zřejmě promluvil prostřednictvím některého z proroků. *Oddělte mi Barnabáše a Šavla pro dílo, ke kterému jsem je povolal.* Na počátku díla vždy stojí Duch Svatý a pak přichází okamžik, kdy křesťané přijmou jeho hlas, předají označeným Duchu Svatému a rozloučí se s nimi. Tak začíná mise, která potrvá asi tři roky (46-48).

První etapa: Kypr (13,4-13)

Vyslání od Duchu Svatého, přišli do Seleukie. Odtud odjeli lodí na Kypr. Když přišli na ostrov, Barnabáš, Šavel a Marek začali hlásat Boží slovo v židovských synagogách. Začít u židů i přes ustavičné kolize je i pro Šavla základním principem.

V tomto krátkém vyprávění se o katechezi nic neříká. Všechno se soustřeďuje na střet s magií. Byl tam totiž jeden kouzelník, který bydlel u místodržícího Sergia Paula, a ten chtěl zdržo-

vat prokonzula od víry. *Tedy Šavel, zvaný také Pavel (nadále bude takto nazýván), plný Ducha Svatého, ostře se na něho podíval a řekl: „Ty pekelníku, je v tobě plno všemožného klamu a všemožné zchytralosti. ... Když už přestaneš křičet přímé cesty Páně? ... Oslepneš a po určitou dobu neuvidíš slunce!“ V tom okamžiku ho obklopila mrákota.*

Moc Ducha Svatého ničí každou magickou moc a získává místodržícího pro víru. Tolik

Sloup sv. Pavla v Pafo

o apoštolátu Pavlovi na Kypru, Barnabášově vlasti. Z Pafu, kyprského přístavu, odpluli směrem k pevnině a dostali se do Perge v Pamfylii, kde se Jan-Marek oddělil od družiny a vrátil se do Jeruzaléma.

Antiochie v Pisidii

Pavel a Barnabáš se v Perge nezdrželi a zamířili do Antiochie v Pisidii. Jejich záměrem bylo hlásat evangelium ve městě, odkud je pak snazší evangelizovat celou

oblast. V Antiochii byla velká synagoga, a když tam v sobotu přišli, zúčastnili se sobotního shromáždění. *V jednom okamžiku po skončení čtení představení synagogy jim řekli: „Bratři, můžete-li říci lidu něco pro povzbuzení, ujměte se slova.“ Pavel tedy vstal.*

Přítomní nebyli pouze židé, ale bylo zde i mnoho zbožných pohanů, kteří lnuli k židovskému náboženství. Všichni přítomní měli určitou znalost dějin Božího lidu. Pavel se cítil ve svém živlu, obrátil se k shromáždění a řekl: *Izraelité a vy, kteří se bojíte Boha, poslyšte!* Tak začala promluva, kterou je možno rozdělit do tří částí.

První část (13,11-25) je fantastická katecheze o Starém zákoně. Pavla zajímá jeden jediný předmět: **Bůh kráčí se svým lidem dějinami, aby mu dal Spasitele, Ježíše Krista**, a kaskádou jedenácti sloves shrnuje Boží jednání od patriarchů až po Ježíše: *Bůh si vyvolil naše praotce a učinil z lidu velký národ za jeho pobytu v Egyptě. Pak je vyvedl a čtyřicet let se o ně staral s láskou na poušti... Vyhubil sedm národů v kananejské zemi a dal jim ji do vlastnictví, potom jim dal soudce až do proroka Samuela. Pak jim dal Saula za krále, kterého pak odstranil. Povzněl Davida a z jeho potomstva podle zaslíbení vyvedl Spasitele Ježíše.*

Je to nádherná katecheze, protože sleduje jediný obsah: Bůh měl přesný plán: **dát jim Spasitele, Ježíše**. To je důležité i pro

naše katecheze. Když se hovoří o Starém zákonu, je třeba zdvihnout Boží jednání, ukázat, jak se zjevuje a jaký je jeho historický plán. Důvod je prostý: je třeba hovořit o dějinách spásy. Jediným subjektem v těchto dějinách je Bůh.

Podstata křesťanství

Máme zde v Pavlově kázání vrchol prvního křesťanského hlásání: umučení, smrt, pohřeb a zmrtvýchvstání. Známé pramen, ze kterého čerpal: Je to Petr, se kterým „konzultoval“ více než dva týdny, když tři roky po obrácení přišel do Jeruzaléma (Gal 1,18).

Jsmo na počátku křesťanského hlásání a není možno neslyšet „pohoršení kříže“, na které je třeba dát odpověď. Když čteme tato fakta ve světle Písma, jeví se všechno jako předvídané. Proto Pavel staví do správného světla odpovědnost a vinu těch, kteří odsoudili Ježíše, protože odsoudili nevinného. Ale Bůh byl s ním a skrze jejich rozsudek se naplnila spása. I když byl Ježíš zcela zavřzen, našel Bůh cestu, aby Ježíš mohl pokračovat v díle jako Spasitel: **vzkřísil ho z mrtvých**. Jen Boží moudrost mohla najít tuto cestu. A tak jako spása je činem Boží moci, bude moci Pavel jednou říci: *Kristus ukřižovaný je Boží moc a Boží moudrost* (1 Kor 1,24). Vyplnilo se na něm proroctví, že už nespátrá porušení. David odešel a podlehl porušení. Nikoliv však ten, kterého Bůh vzkřísil. *Mojžišův zákon neměl tu sílu, aby vás osvobodil od viny. Nyní je však je osvobozován od viny každý, kdo věří.*

Protože někteří na tuto poznámku o Mojžišově zákoně reagovali negativně, zakončil Pavel slovy: „Vy, kteří mnou pohrdáte, se raději ztraťte. Já ještě vykonám dílo, že tomu nebudete chtít uvěřit, až se o tom do-slechnete.“

Ale nakonec ho většina prosila, *aby k nim promluvil také příští sobotu.*

(Pokračování)

První apoštolská cesta sv. Pavla (r. 46-48)

Utracené děti scházejí

S publicistou Štěpánem Baierem
hovoří agentura Kath-net

Zdá se, že už i EU uznala, že Evropa se dostala do demograficky slepé uličky. Sociální komisař Špidla řekl: „Obyvatelstva ubývá. Počet starších 80 let expoduje z 18 na 35 milionů v roce 2050.“

V celé Evropě se za posledních 150 let prodloužila vyhlídka dožití na dvojnásobek. Bohu díky! Ale v posledních třiceti letech mají všechny národy Evropy katastrofální porodnost. Důsledek: Evropa šedivá. Za sto let od 1950 do 2050 stoupne podíl starších šedesáti let jen v Rakousku z 15 % na 36 %, zatímco ukazatel porodnosti klesl o 72 %. To znamená: více důchodců a méně výdělečně činných, tedy rostoucí nároky na zdravotní péči, důchody, ale klesající příjem, pokles hospodářské síly na polovinu.

Proč mají Evropané v posledních desetiletích stále méně dětí?

Náš sociální systém odměňuje egoistickou mentalitu a bezdětnost, trestá však růst rodiny a bohatství dětí. Stárnoucí Evropa nepotřebuje nic tak naléhavě jako explozi porodnosti, ale děti jsou pro mladé páry největší riziko chudoby. Je to paradox! Současně se vytvořila mentalita bezdětnosti či dokonce k dětem nepřátelská: rodí se málo dětí, protože se rodiče před dětmi brání. Rodí se málo počatých dětí, protože mnoho dětí je potráceno. Masové potraty vedly v Evropě k demografické katastrofě.

Dnes scházejí ty děti, které byly před třiceti lety utráceny.

Varujete před barbarizací společnosti.

Milióny dětí byly v Evropě utráceny, protože rodiny, státy a společnosti si prý děti nemohly dovolit, neboť byly nastoleny jiné priority: kariéra, seberealizace. A můžeme nyní očekávat, že svévolně decimované generace se vzdají sobeckosti a budou se starat o narůstající zástupy starých lidí? Debata o eutanazii je pozdní důsledek ideologie seberealizace a mentality zábavy. Když ti z posledních čtyřech ročníků, kdy ještě bylo mnoho dětí, dorostli do důchodového věku a naše sociální systémy stojí na hranici kolapsu, jeví se masám eutanazie jako poslední východisko. Tato debata se vede s humanistickými argumenty, stejně jako debata o potratech, ale obě mají za následek barbarizaci.

Jsou ještě východiska z této krize?

Bezdětnost se dědí. Děti utrácené před třiceti lety nebudou mít ani děti ani vnuky. Není za pět minut dvanáct, ale třicet let po dvanácté. Ale musíme se pokusit o změnu trendu. Potřebujeme nové společenské, právní a finanční zhodnocení dětí a rodin, ocenění mateřství a života. Především se musíme znovu naučit převzít odpovědnost: za vlastní život, za děti, za budoucnost společnosti.

Z Kath-net přeložil -lš

CHYBÍ DĚTI

Během šesti let ubude v Německu 1000 školních tříd, protože ti-to školáci se nedožili svého narození. Podle oficiální statistiky bylo jen v prvním čtvrtletí 2005 uskutečněno v Německu 32 600 potratů, ale skutečné číslo je mnohem vyšší. Vzhledem ke klesající porodnosti přestavuje kvóta potratů od r. 1999 stálý nárůst.

Výzvy fatimského poselství (15)

Jak je známo, Pán v Levitiku říká: „*Neuděláte si modly, (...) ve své zemi nepostavíte pomalované kameny, jímž byste se klaněli, neboť já jsem Hospodin, váš Bůh*“ (Lv 26,1), ale v Písmu svatém také čteme, že na poušti, když izraelský lid byl napaden nájezdem jedovatých hadů, jejichž uštknutí bylo osudné, Bůh nařídil Mojžíšovi, aby zhotovil měděného hada a umístil na vrchol tyče, aby každý, kdo by na něho po uštknutí pohlédl, nezemřel (Nm 21,4-9). Bezpochyby to nebyl měděný had, který konal zázraky a zachraňoval život lidí od smrtelného jedu, ale víra v účinnost slova Boha, který to tak slíbil; byla to víra, s kterou hleděli na onoho hada, který představoval Ježíše Krista, vyvýšeného na dřevě kříže.

Tak máme hledět na obrazy svatých: připomínat si, co nám představují, věřit v to, co nám představují, milovat a ctít to, co nám představují. *Kdybyste měli víru, hory byste přenášeli.*

V Apokalypse nám sv. Jan říká, že slyšel anděla, který nesl radostné poselství, aby ho zvěstoval obyvatelům na zemi, volat silným hlasem: „*Pokloňte se tomu, který stvořil nebe i zemi, moře i prameny vod*“ (Zj 14,7). Poté, co sv. Jan kontemploval nebeské divy, které Bůh připravil svým vyvoleným, chtěl padnout k nohám a poklonit se andělovi, jenž mu je ukazoval a vysvětlo-

val, ale on mu řekl: „*Chraň se to udělat! Já jsem přece služebník jako ty a tvoji bratři proroci, kdo zachovávají slova této knihy. Bohu se klanějí*“ (Zj 22,9).

Tentýž svatopisec nám vypráví vidění, které měl: „*A viděl jsem něco jako průzračné moře smíšené s ohněm. U toho průzračného moře stáli ti, kdo zvítězili v boji se šelmou, s jejím obrazem a s číslem vyjadřujícím její jméno. Měli citery ke chvále Boží a zpívali píseň Mojžíše, Božího služebníka, a píseň Beránkovu: »Veliké a podivuhodné jsou tvé*

skutky, Pane Bože vševládny! Spravedlivé a spolehlivé jsou tvé cesty, králi národů! Kdo by nevzdával, Pane, úctu a slávu tvému jménu? Vždyť ty jediný jsi svatý! Všechny národy přijdou a budou se před tebou klanět“ (Zj 15,2-4).

Toto je zpěv naší adorace před Bohem. Klanějme se mu s vírou, neboť v něho věříme. Dobrořečme mu s nadějí, jisti, že od něho nám přijde každé dobro. Vzdáváme mu díky s láskou, neboť víme, že z lásky nás stvořil, že z lásky nám uchovává život a že z lásky nás určil k tomu, abychom měli účast na jeho vlastním životě. Proto naše klanění má být zpěvem dokonalé chvály Bohu, neboť on nás miloval ještě předtím, než jsme existovali, a právě touto láskou veden dal nám existenci.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

BOKOVA MISSA SOLEMNIS ZNOVU ZAZNÍ V SEVERNÍCH ČECHÁCH

25. 6. 2005 od 19.30 hod. v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem: Miloš Bok: Missa solemnis, Missa brevis Fis dur, „Očistec“ z oratoria Svatá Zdislava, účinkují: Pavla Zobalová - soprán, Tereza Roglová - alt, Miloslav Pelikán - tenor, Pavel Vančura - bas, Zdena Ščecínová - varhany, Ústecký dětský sbor, Karlovarský pěvecký sbor, Pěvecký sbor Fontána, orchestr Čestí symfoničtí sólisté, dirigent Miloš Bok, vstupné dobrovolné.

26. 6. 2005 od 10.00 hod. při mši svaté v kostele Narození Panny Marie v Roudnici nad Labem: Miloš Bok: Missa brevis Fis dur, „Meditace nad Kamenickou strání“ z oratoria Skřítkové z Křínického údolí, „Hospodine ulituj nás“ z oratoria Svatá Zdislava, účinkují: Pavla Zobalová - soprán, Zdena Ščecínová - varhany, Ústecký dětský sbor, orchestr Čestí symfoničtí sólisté, dirigent Miloš Bok.

**PROGRAM POUTÍ V POUTNÍM KOSTELE P. MARIE KARMELSKÉ
V KOSTELNÍM VYDRÍ V ROCE 2005**

Malá pouť – neděle 10. července, mše sv. v 8.00 a v 10.00 hod. ● **Kněžská pouť** – sobota 16. července, mše sv. v 8.00 hod., v 10.00 hod. s otcem biskupem ● **Velká pouť** – sobota 16. července, mše sv. v 19.00 hod.; neděle 17. července – mše sv. v 7.00, 8.00, 9.30, 11.00; v 14.30 svátostné požehnání ● **Srpnová pouť** – neděle 21. srpna, mše sv. v 8.00 a v 10.00 hod. ● **Ríjnová pouť** – neděle 2. října, mše sv. v 8.00 a v 10.00 hod. ● **Mariánské první soboty s pravidelným programem:** 16.30 hod. růženec, 17.00 hod. mše sv., mariánské litanie, adorace, svát. požehnání (2. července, 6. srpna, 3. září, 1. října, 5. listopadu, 3. prosince). **Pravidelné bohoslužby:** nedělní mše sv. v 8.00 hod. (v červenci a srpnu mše sv. v 8.00 a v 10.00 hod.) ● mše sv. v pondělí, středu a pátek v 18.00 hod. ● Příležitost ke svátosti smíření před každou mší sv., v neděli od 7.30 hod., na první sobotu od 16.00 hod. **Pouť zvlášť pro muže (ale nejen pro ně)** v poutním kostele Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydrí – neděle 3. 7. 2005 – v 9.00 hod. přednáška P. Vojtěcha Kodeta, O.Carm., v 10.00 hod. mše svatá

Programy pro mladé lidi v karmelitánském klášteře v Kostelním Vydrí „**Klášteř zevnitř**“ – týden zaměřený na poznání života v klášteře (společná modlitba a práce, několik přednášek, neformální kontakt s karmelitány a karmelitkami). Od 26. 8. večer do 31. 8. dopoledne. ● „**Pane, zůstaň s námi...**“ – duchovní obnova od 27. 10. večer do 30. 10. dopoledne. ● Obojí je určeno pro mladé lidi od 17 let. Kontakt: P. Benedikt, Klášter karmelitánů, Kostelní Vydrí 58, 380 01 Dačice, tel. 384420119, e-mail: kostelni.vydrí@karmel.cz. Více na www.karmel.cz.

Římskokatolická duchovní správa v Řimově Vás srdečně zve na **LETNÍ POUŤ V ŘIMOVĚ**, která se koná v **neděli dne 3. července 2005 ke svátku Navštívení Panny Marie**.

Program pouti: mše svatá v předvečer pouti v sobotu 2. července v 18.00 hod. ● mše svatá v neděli 3. července v 7.15 hod., v 9.00 hod., slavná mše svatá v 11.00 hod., oslavuje Mons. Josef Kavale. Během dopoledne příležitost ke svátosti smíření. Svátostné požehnání a zakončení pouti ve 14.30 hod.

**V. PEŠÍ POUŤ – VRANOV N. D. – ZNOJMO – VELEHRAD – 22. – 27. 8. 2005
„Radost pro všechny lid“ Lk 2,10**

Po 22. 8. 15.00 hod. Vranov nad Dyjí – Znojmo (18 km)
Út 23. 8. 6.30 hod. Znojmo – Miroslav (33 km)
St 24. 8. 6.30 hod. Miroslav – Blučina (33 km)
Čt 25. 8. 6.30 hod. Blučina – Žarošice – Věteřov (33 km)
Pá 26. 8. 6.30 hod. Věteřov – Sv. Kliment-Buchlovice (28 km)
So 27. 8. 8.00 hod. Buchlovice – Velehrad (8 km)

SĚBOU: Růženec, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na 5 dnů. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. Noclehy pod střechem na zemi.

SOBOTA 27. 8.: Příjezd autobusů do Buchlovic do 8.00 hod. (nemohoucí poutníky zavezou až na Velehrad)

8.00 hod. Společný odchod od kostela na Velehrad, **obnova zasvěcení národa Panně Marii**.

12.00 hod. Slavná mše svatá.
15.00 hod. Společný program na nádvoří.
16.00 hod. Závěrečné požehnání.

Společný duchovní a zábavný program, svatá zpověď během cesty, návrat si zajišťuje každý sám. Zájemci se mohou hlásit: Ř. k. farnost Znojmo, sv. Mikuláš, tel.: 515 224 694, Ř. k. farnost Vranov n. D., tel.: 515 296 384. Zápisné na převoz a noclehy – 100 Kč.

NESPRÁVEDLIVÝ OBCHOD

Anglikánský arcibiskup z Kapského Města žádá více spravedlnosti v mezinárodním obchodu. Rozvojové země musejí vynakládat ročně 300 milionů dolarů jen na obranu svého zahraničního obchodu. Kdyby se mohl export z Afriky zvýšit ročně o 1 %, znamenalo by to příjem 70 miliard dolarů, což je pětikrát více než rozvojová pomoc, kterou Afrika dostává. (misna)

Liturgická čtení

Neděle 26. 6. – 13. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Král 4,8–11,14–16a
Ž 89(88),2–3,16–17,18–19
Odp.: 2a (Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.)
2. čt.: Řím 6,3–4,8–11
Ev.: Mt 10,37–42

Pondělí 27. 6. – nez. pam. sv. Cyrila Alexandrijského

1. čt.: Gn 18,16–33
Ž 103(102),1–2,3–4,8–9,10–11
Odp.: 8a (Hospodin je milosrdný a milostivý.)
Ev.: Mt 8,18–22

Úterý 28. 6. – památka sv. Ireneje

1. čt.: Gn 19,15–29
Ž 26(25),2–3,9–10,11–12
Odp.: 3a (Tvou dobrotu, Pane, mám na zřeteli.)
Ev.: Mt 8,23–27

večer: vigilie slavností sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 3,1–10
Ž 19(18),2–3,4–5
Odp.: Řím 10,18b (Všude na zemi pronikl jejich hlas.)
2. čt.: Gal 1,11–20
Ev.: Jan 21,15–19

Středa 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1–11
Ž 34(33),2–3,4–5,6–7,8–9
Odp.: 5b (Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.)
2. čt.: 2 Tim 4,6–8,17–18
Ev.: Mt 16,13–19

Čtvrtek 30. 6. – svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály (v ostatních diecézích: nez. pam. Svátých prvomučedníků římských)

1. čt.: 1 Král 8,22–23,27–30 (nebo jiné z Lek. V)
Ž 84(83),3,4,5+10,11
Odp.: 2 (Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupě!)
Ev.: Mt 16,13–19 (nebo jiné z Lek. V)

Pátek 1. 7. – ferie

1. čt.: Gn 23,1–4,19; 24,1–8,62–67
Ž 106(105),1–2,3–4a,4b–5
Odp.: 1a (Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý. Nebo: Aleluja.)
Ev.: Mt 9,9–13

Sobota 2. 7. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Gn 27,1–5,15–29
Ž 135(134),1–2,3–4,5–6
Odp.: 3a (Chvalte Hospodina, protože je dobrý. Nebo: Aleluja.)
Ev.: Mt 9,14–17

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 26. 6.	PO 27. 6.	ÚT 28. 6.	ST 29. 6.	ČT 30. 6.	PÁ 1. 7.	SO 2. 7.
Antifona	812	826	1708	1405	1637	889	1666
Žalm	783	783	783	786	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	1708	1406	1638	889	1666
Antifony	813	828	843	1407	1639	890	906
Žalmy	813	828	843	813	813	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	1710	1407	1639	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	702	831	1403	1407	1639	894	1669
Prosby	817	831	1711	1407	1640	894	1655
Záv. modlitba	702	1402	1403	1408	1640	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	1264	792	895	910
Antifony	818	833	848	1408	1641	895	910
Žalmy	818	833	849	1265	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	1408	1641	898	913
Záv. modlitba	702	835	851	1408	1640	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	837	1409	1409	1642	915
Antifony	808	822	838	1404	1410	1643	916
Žalmy	808	823	838	1670	1678	1643	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	1404	1410	1646	918
Ant. ke kant. P. M.	702	702	840	1404	1411	1647	904
Prosby	811	826	841	1405	1411	1647	918
Záv. modlitba	702	702	1402	1405	1408	1640	703
Kompletář	1238	1242	1247	1238	1242	1257	1238

NOVINKA

**NOVÉ PROFILY SVĚTCŮ
V LITURGICKÉM KALENDÁŘI**

Jaroslav Němec

Krátké životopisy světců, které církev uctívá ve své liturgii na celém světě. Pro českého čtenáře jsou k nim připojeni svatí a světice českého původu. Syntetické, avšak vždy rigorózně dokumentované zpracování chce být inspirací a povzbuzením pro každodenní život dnešního člověka. K jednotlivým textům jsou připojeny černobílé portréty světců.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 248 stran, 168 Kč

**LECTIO DIVINA 10 - VŠEDNÍ DNY LITURGICKÉHO
MEZIDOBÍ (18.-25. TÝDEN - ROČNÍ CYKLUS 1)**

Giorgio Zevini - Pier Giordano Cabra

Ediční řada Karmelitánského nakladatelství, která vychází z biblických textů nedělního i feriálního lekcionáře, jejichž poselství je dále rozvinuto metodou „lectio divina“. Nejprve je každá perikopa prostřednictvím krátké exegeze představena a zasazena do souvislostí. Komentář poukazuje na stěžejní myšlenky úryvku. Následuje krátká meditace, v níž se biblické poselství převádí do osobní roviny, a podněty pro modlitbu, inspirovanou biblickým textem. Po modlitbě nás úryvek z díla některého z církevních otců, reagující na liturgický text, přivede do stadia kontemplace. Na závěr je nám nabídnut jeden verš jako slovo, které si máme připomínat během celého dne. Tato řada může být přínosem pro všechny, kdo hledají soustavné vedení pro duchovní četbu Bible.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 312 stran, 285 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ŽIVOT SVATÉHO ANTONÍNA

Vergilio Gamboso

Životopis, který je obsažen v této knize, představuje výsledek dlouhých let studia a bádání předního odborníka na oblast raného františkánství, především na problematiku svatého Antonína z Padovy. Čtenář se tak může setkat s pravým svatým Antonínem, kterého mnozí ctitelé znají téměř výhradně jako divotvůrce a pomocníka ve větších i menších životních problémech. Antonín však byl také strhujícím kazatelem, hlubokým mystikem, vzdělavcem a zakladatelem teologických studií ve františkánském řádu.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 180x114 mm, 176 stran, 149 Kč

VIDEO, DVD

PROSTOR TICHA

Scénář a režie Marie Šandová

Dokumentární film ze života trapistických mniichů v západočeském klášteře v Novém Dvoře. Přibližuje podstatu mnišství, kterou je život modlitby, ticha a práce. Vyrobita Česká televize v roce 2004. Na videokazetě či na DVD.

IMAGO s.r.o., 33 minut, 199 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**